

Lilac

บทกวี นีเต เขียน
Marian แปล
HOIIII วาด

คุณหมอบ๊วยครับ
ไปฝากดูแล
คุณอาของ
ไปด้วยนะครับ

선생님, 저희 삼촌
잘 부탁드립니다..

2

คุณหมอมารับ
ฝากดูแลคุณอาจองผมด้วยนะครับ
2

선생님, 저희 삼촌 잘 부탁드립니다

นอเท

너테

เขียน

Martian

แปล

Lilac

นางสาวดิอรากรทิพย์ สวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

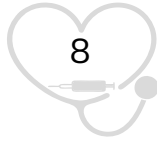
คุณหมอครับ ฝากดูแลคุณอาของผมด้วยนะครับ 2 จะเล่าถึงบทสรุปของคังอุกับฮาฮยอนให้เราได้รู้กันสักที เพราะหลังจากใช้ชีวิตด้วยกันสามคนมาระยะหนึ่ง ก็ดูเหมือนว่าฮาฮยอนจะเริ่มยอมรับความรู้สึกของตัวเองขึ้นมาบ้างแล้ว ทั้งการซื้อของให้เพราะจำได้ว่าอีกฝ่ายเคยบ่นว่าอยากได้ ทั้งความรู้สึกคันยุบยิบในใจที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่เวลาได้ใกล้ชิดกัน แต่เหตุการณ์ในอดีตที่เคยเกิดขึ้นก็ยังคงทำให้ฮาฮยอนไม่กล้าที่จะก้าวเข้าไปหาคังอุอย่างเต็มตัวเสียที

แต่เพราะคังอุมั่นคงในความรู้สึกของตัวเองมาก ทั้งยังรักฮาฮยอนทุกครั้งอย่างเต็มที่ แม้อีกฝ่ายจะยังดูเหมือนมีความลึบปิดบังอยู่ก็ไม่อาจบั่นทอนความรู้สึกของคุณหมอได้หรอกนะครับคุณอา!

ด้วยรัก

Lilac

ความหมายที่แฝงอยู่ ในการให้เนกไทเป็นของขวัญ

บันทึกที่มาถึง ร้านขายเสื้อผ้าสำหรับเด็ก ฮาซยอนก็ตาลายไปกับเสื้อผ้าละลานตา พอได้ชื่อว่าเป็นเสื้อผ้าเด็ก เขาจึงคิดว่าน่าจะมีเพียงไม่กี่แบบ แต่กลับกลายเป็นว่าเขาคาดการณ์ผิดไปอย่างมาก เสื้อผ้าเด็กที่เหมือนกับจับเสื้อผ้าผู้ใหญ่มาย่อส่วนแขนเรียงราย โดยมีตั้งแต่เสื้อโค้ต ชุดสูทไปจนถึงชุดเดรส ฮาซยอนมองชุดในหุ่นก่อนพูดด้วยความประทับใจ

“ว้าว เสื้อผ้าเด็กสมัยนี้ทำออกมาสวยมากจริงๆ ถ้าอินแจของอามา ร้านนี้แล้วหล่อขึ้นกว่าเดิมจะทำยังไงดีล่ะเนี่ย”

อินแจเพียงจ้องมองตาแป๋วกับคำพูดของฮาซยอน ดูท่าจะไม่อาจสรรหาคำพูดใดมาโต้ตอบดวงตาอันมีดบาดเข้าชั้นสาหัสของคุณอา พนักงานร้านเดินเข้ามาหาพวกเขาด้วยท่าทางระแวงระวังฮาซยอน คังอูเข้าไปขวางหน้าพนักงานร้านพร้อมคลี่ยิ้ม

“ผมอยากดูเสื้อผ้าสำหรับเด็กผู้ชายวัยเจ็ดขวบนะคะครับ”

“ตายจริง ได้สิคะ เชิญมาทางด้านนี้ได้เลยคะ”

พนักงานร้านอุทานออกมาโดยไม่รู้ตัวเพราะตะลึงกับรอยยิ้มเจิดจ้าของคังอู แม้ยังหวาดระแวงลูกค้าที่มีรอยสักเต็มตัวอย่างฮาซยอน แต่หนุ่มรูปงามที่อยู่ตรงหน้าอย่างคังอูย่อมสำคัญเป็นอันดับแรก ทว่าพอหนุ่มรูปงามคนนั้นขยับตัว ฮาซยอนก็ตามหลังเข้ามา พนักงานนั้นก็ไม่ถึงว่าทั้งสองคนมาด้วยกัน จึงจ้องมองฮาซยอนอย่างแปลกใจ ฮาซยอนฉีกยิ้มพลางจับไหล่ของอินแจแล้วกล่าวว่า

“ส่วนสูงประมาณนี้ครับ”

อินแจเงยหน้ามองพนักงานพร้อมกะพริบตา เธอไล่สายตามองตั้งแต่
อินแจ เด็กน้อยวัยเจ็ดขวบ ฮาฮยอน ชายหนุ่มท่าทางน่ากลัวที่ดูเหมือน
อยู่ในช่วงวัยมหาวิทยาลัย ไปจนถึงคังอู ชายหนุ่มรูปร่างตามลำดับ มองยัง
สามคนนี้ก็ดูไม่มีส่วนใดเชื่อมโยงกันได้แต่กลับมาด้วยกันนั้นแหละ พนักงาน
พยายามไม่แสดงความรู้สึกสับสนออกมา พอทำงานในห้างสรรพสินค้า
นานวันไปก็ได้เผชิญกับเรื่องราวที่ชวนให้งงงันมากมาย เพื่อนร่วมงานที่ทำงาน
อยู่ในร้านขายรองเท้าทำให้ฟังว่าเคยมีครั้งหนึ่งที่รู้สึกพะอืดพะอมอย่าง
ไม่ทันตั้งตัวเพราะกลิ่นเท้าของลูกค้าด้วย เธอคลี่ยิ้มแล้วเอ่ยถามพวกเขา
โดยแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์อันยาวนาน

“ไม่ทราบว่ามีมาด้วยกันหรือคะ”

“ใช่ครับ ครอบครัวเดียวกันนะครับ”

คำว่าครอบครัวเป็นคำกล่าวที่คาดไม่ถึงถึงแม้แต่น้อย เธอตกใจจนเกือบ
ยืนอ้าปากค้างอยู่อย่างนั้น ทว่าเธอก็รีบปิดปากแล้วพยักหน้า ก่อนจะผินยิ้ม
แล้วพูดว่า “อ้ออ้ออ” จากนั้นก็นำทางไปยังราวแขวนเสื้อพลาซเอ่ย์ตาม

“ไม่ทราบว่ามิซุซึที่ตามหาอยู่หรือเปล่าคะ”

“ที่โรงเรียนอนุบาลกำลังจะมีงานปาร์ตี้เต้นรำ ก็เลยมาซื้อชุดนะครับ
อินแจ วันนั้นหนูจะใส่ชุดอะไรดี”

ฮาฮยอนยิ้มกว้างพร้อมเอ่ยถามอินแจ พนักงานรู้สึกได้ว่ารอยยิ้มนั้น
เพียงอย่างเดียวก็หลอมละลายภาพลักษณ์ที่น่ากลัวของฮาฮยอนในช่วงพริบตา
พอยิ้มออกมา เขาก็เป็นดังเทพบุตรจุติลงมาบนโลกมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น
พอเห็นเขานั่งยองๆ ลงตรงหน้าหลานชายอย่างอินแจเพื่อให้ระดับสายตาเท่ากัน
เธอก็มั่นใจว่าเขาต้องมีนิสัยอ่อนโยนอย่างแน่นอน เธอรู้สึกละอายใจขึ้นมา
ชั่วขณะเพราะตัวเองตัดสินคนจากภายนอกไปเสียแล้ว พนักงานสาวพูดด้วย
น้ำเสียงที่นุ่มนวลลงนิดหน่อย

“พวกชุดไปงานปาร์ตี้จะจัดเอาไว้ทางด้านนี้เลยคะ เดือนนี้มีอีเวนต์
ของนักเรียนอนุบาลกับนักเรียนประถมถึงขั้น ทุกร้านจึงสั่งสินค้าเข้ามาเก็บไว้
ในคลังล่วงหน้าคะ”

“อินแจ ชุดนี้ดีไหม”

คงอุพุดพร้อมกับชี้ไปที่ชุดสูทสำหรับเด็กซึ่งจับคู่ท่อนบนกับท่อนล่างเอาไว้เข้าชุดดูเป็นระเบียบเรียบร้อย ด้านในจัดให้มีเสื้อกั๊กเอาไว้ด้วย จึงเป็นชุดที่ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นสุภาพบุรุษชาวอังกฤษ ส่วนฮายยอนชี้ไปทางชุดข้างๆ กัน ซึ่งประกอบไปด้วยเสื้อเชิ้ตผูกหูกระต่ายกับกางเกงติดสายเอี๊ยม ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นหนุ่มน้อยขี้เล่น

“อินแจ ชุดนี้ล่ะ”

คงอุกับฮายยอนที่โตแล้วกลับดูตื่นต้ายิ่งกว่าอินแจเสียอีก ฮายยอนกวาดตามองไปทั่วราวกับตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมากกับชุดสูทที่ตัดขึ้นด้วยผ้าฝ้ายเล็กๆ หนาแคบๆ ให้ออกมาตรงตามแบบฉบับเดิมของมันได้ คงอุเอาชุดหูกระต่ายที่ฮายยอนเลือกมาทาบกับตัวของเขาพลางบอกว่า

“ฮายยอน ถ้านายใส่ชุดนี้ไซ้ใหญ่ก็น่าจะเข้ากับนายดีเลยละ”

“คงอุ ฉันอายุสามสิบเอ็ดแล้วนะ แก่เกินกว่าจะผูกหูกระต่ายกับติดสายเอี๊ยมแล้ว”

ฮายยอนทำหน้าที่สลดพร้อมส่ายหน้า พนักงานร้านที่ยืนอยู่ข้างๆ สะกักหลังจากได้ยินคำพูดของฮายยอน เมื่อสัปดาห์ก่อนยังมีผู้ปกครองวัยสามสิบเอ็ดที่ตระหนี่เข้ามาที่ร้านอยู่เลย เธอไม่สามารถประมาณอายุของลูกค้าด้วยรูปลักษณ์ภายนอกได้จริงๆ ด้วย พนักงานร้านนำเซตเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแล็คสีดำมาให้ดูพลางบอกว่า

“ช่วงนี้คนนิยมการแต่งกายแบบเรียบง่ายเหมือนกัน ชุดแบบนี้เลยขายดีคะ ถ้าเซตผมด้วยแว็กซ์เป็นทรงเรียบๆ ก็คงดูเรียบร้อยและน่ารักเลยคะ”

“ชุดนี้ก็สวยดีนะครับเนี่ย อินแจ หนูถูกใจตัวไหนมากที่สุดล่ะ”

คงอุหันหลังไปมองอินแจแล้วเอ่ยถาม อินแจนั่งอยู่บนโซฟาตัวเล็กตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่อาจทราบได้ เด็กน้อยท่าทางเหมือนกับคุณพ่อคุณแม่ที่นั่งพักเหนื่อยบนโซฟาหลังทะเลาะตามลูกๆ ไปซื้อบิง เจ้าตัวกำลังนั่งมองคงอุกับฮายยอนตั้งใจเลือกเสื้อผ้าอยู่บนโซฟาด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน ในตอนที่ฮายยอนมองอินแจพร้อมคิดไปด้วยว่าหลานชายอาจไม่ชอบซื้อบิงเป็น

งานอดิเรก เสียงโครก ก็ดังออกมาจากห้องของอินแจ ฮาสยอนหัวเราะลั่น หลังจากได้ยินเสียงนั้น

“พระเจ้าช่วย อินแจหิวแล้วนี่เอง”

“คิดๆ ดูแล้ว พออาบน้ำเสร็จก็ตรงมาห้องทันที ยังไม่ทันได้กินข้าวเลยนี่ละ”

คงอุเองก็หัวเราะร่ากับได้ยินเสียงนั้นก่อนพูดออกมา อินแจพยักหน้าก่อนตอบว่า

“ผมถูกใจทงคัตสึครับ”

เมื่ออินแจไม่ยอมเลือกเสื้อผ้า ทั้งยังบอกว่าถูกใจทงคัตสึ ฮาสยอนจึงไม่สามารถหยุดเสียงหัวเราะเอาไว้ได้ พนักงานร้านเองก็เอ็นดูอินแจและมีรอยยิ้มทาบทั่วยุบนิรมีปากเช่นกัน เวลาเด็กๆ หิวข้าว พวกเขาจะรีบวิ่งหรืออแงเป็นเรื่องปกติ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเด็กที่ดูเหมือนคนวัยชราแบบนี้

หลังจากที่คงอุกับฮาสยอนบอกว่ากินข้าวเสร็จแล้วจะมาใหม่ ทั้งสามคนก็ลงไปยังศูนย์อาหารชั้นใต้ดินของห้าง อินแจกวาดตามองศูนย์อาหารที่อุดมไปด้วยอาหารมากมายด้วยดวงตาเป็นประกาย ตอนนี้เด็กน้อยดูท่าทางมีชีวิตชีวาขึ้นมาแล้ว ฮาสยอนเองก็ดูร่าเริง เขามองโมเดลอาหารในตู้กระจกพร้อมพูดทั้งที่ยังไม่ละลายตา

“คงอุ ดูนี่สิ เซตครอบครัวน่ารักๆ ไซ้ใหม่ ให้เยอะมาก แถมหลากหลายด้วย”

ฮาสยอนชี้ไปยังเซตครอบครัวที่มีปริมาณมากกว่าอาหารอย่างอื่นสี่เท่า ฮาสยอนใจจดจ่ออยู่กับภาพของทงคัตสึ อุด้ง และข้าวคลุกไข่ม้วนที่จัดใส่ในถาดเดียวกัน คงอุเอียงศีรษะพลางเอ่ยถาม

“จะไม่เยอะเกินไปไซ้ไหม”

“ไหนบอกว่าพวกเราเป็นครอบครัวเดียวกันไง ถ้าฉันก็ต้องกินเซตครอบครัวสิ”

ฮาสยอนตอบด้วยดวงตาเป็นประกาย คงอุหัวเราะเพราะคาดไม่ถึงว่าฮาสยอนจะพูดแบบนี้ ในอีกด้านหนึ่ง อินแจไม่อาจจะสายตาไปจากโมเดล

อาหารเซตสำหรับคุณหนูได้ ธงที่วาดเป็นรูปหุ่นยนต์ของเล่นซึ่งได้รับความนิยมอย่างล้นหลามในช่วงนี้ปักอยู่บนข้าวที่แผ่ออกเป็นทรงกลม มีผลไม้กระป๋องชนิดหนอยกับทงคัตสึรวมถึงนมเปรี้ยวเป็นเมนูอาหารที่ล่อตาล่อใจเหล่าเด็กน้อยได้อย่างสบายๆ ฮาฮยอนเห็นอันแจมองเซตอาหารสำหรับเด็กตาเป็นมันจึงเอ่ยถาม

“อันแจ จะกินเซตอาหารสำหรับคุณหนูไหม”

“ครับ ผมอยากกินเซตสำหรับคุณหนูครับ”

อันแจพยักหน้าพร้อมเอ่ยตอบโดยที่ยังละสายตาจากตู้โชว์ไม่ได้ หลานชายของเขาชื่อตรงในเรื่องของกินจนน่าตกใจ ฮาฮยอนจำต้องพับความฝันที่จะได้กินเซตสำหรับครอบครัวลง เซตทงคัตสึ อุด้ง และข้าวคลุกไข่ปลาเลื่อนหายไปต่อหน้าต่อตา คังอูอ่านสายตาของฮาฮยอนแล้วหัวเราะออกมาก่อนจะยื่นข้อเสนอ

“ฮาฮยอน เอาเป็นเซตคูรัก A ดีไหม อันนี้ก็มีรายการอาหารเหมือนเซตสำหรับครอบครัวเมื่อกี้เลย แต่ปริมาณน้อยกว่านิดเดียว”

“โอ้ จริงด้วยสิ คังอู กินเซตนี้ด้วยกันเถอะ”

ฮาฮยอนสีหน้าสยดสีขึ้นทันตาก่อนตอบด้วยรอยยิ้ม พวกเขาเป่าอึ่งนุบกันเพราะต่างคนต่างก็แย่งกันจ่ายเงินอยู่ตรงเคาน์เตอร์คิดเงิน แล้วฮาฮยอนก็คว้าชัยชนะมาได้ ฮาฮยอนแยมยิ้มแล้วสั่งอาหารด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“เอาเซตคูรัก A ที่เป็นอาหารชุดทงคัตสึหนึ่งเซต กับเซตสำหรับคุณหนูหนึ่งเซตครับ”

“เซตคูรัก A ถูกต้องไหมคะ”

เมื่อพนักงานทวนรายการที่สั่ง ความเขินอายจึงถาโถมเข้าไปหาฮยอน ชายหนุ่มสองคนมาสั่งอาหารเซตสำหรับคูรักกับเซตสำหรับคุณหนู ตอนยังไม่รู้ตัว เขาไม่รู้สึกขวยเขินเลยสักนิด แต่พอรู้ตัวแล้ว ความกระดากอายถึงได้ถาโถมเข้าไป ฮาฮยอนพยักหน้าด้วยใบหน้าแดงเรื่อ จากนั้นก็รับบัตรเครดิตคืนมาพร้อมกับบัตรคิว คังอูที่รอฮาฮยอนอยู่ด้านหลังฉีกยิ้มแล้วเอ่ยถาม

“เรากินเซตสำหรับคูรัก ถ้าฉันก็แปลว่าเป็นคูรักกันหรือเปล่านะ”

คงอุตได้ทีพูดคำหวานสวนกลับ เพราะเมื่อสักครู่นี้ฮายอนตั้งต้นว่าต้องกินเซตสำหรับครอบครัวเพราะเราเป็นครอบครัวเดียวกัน ฮายอนเดินนำหน้าไปหาที่นั่งพร้อมเอ่ยตอบ

“มะ...ไม่ได้มีแค่คู่รักที่กินเซตสำหรับคู่รักสักหน่อย”

พอนั่งรออยู่ที่โต๊ะ อาหารก็ทยอยมาเสิร์ฟทีละอย่างสองอย่าง อีนแจมองเซตอาหารสำหรับคุณหนูที่วางอยู่ตรงหน้าด้วยแววตาระยิบระยับยิ่งกว่าครั้งไหนๆ แม้เป็นการออกมากินข้าวนอกบ้านอย่างเรียบง่าย แต่ดูท่าเรื่องแค่นี้ก็ทำให้เด็กน้อยตื่นเต้นดีใจได้แล้ว ฮายอนเองก็ตื่นเต้นเช่นกัน เขามองหังคัตลี ข้าวคลุกไข่ปลา และอูด้งที่วางอยู่ตรงหน้าพลางก็ยิ้มอย่างปลาบปลื้ม

“จะกินให้อร่อยเลยครับ”

ทั้งสามคนเริ่มต้นด้วยคำกล่าวก่อนรับประทานอาหารด้วยเสียงดังก๊วนกอนเริ่มลงมือกินข้าว คงอูคลุกข้าวคลุกไข่ปลาแล้วเป่าให้ก่อนเย็นไปหาฮายอน ส่วนฮายอนหยุดหันหังคัตลีแล้วรับข้าวคลุกไข่ปลามากิน ไข่ปลาที่แตกเป็นอยู่ในปากกับผักกาดหอม หัวไชเท้าดอง และสาหร่ายที่คลุกเคล้าอยู่ด้วยกันก่อให้เกิดรสชาติกลมกล่อมเข้ากันเป็นอย่างดี ฮายอนเคี้ยวข้าวคลุกไข่ปลาตุ้ยๆ แล้วค่อยกลืนลงคอ จากนั้นก็จิ้มหังคัตลีส่งให้คงอู

“ลองกินดูสิ”

“จะป้อนฉันหรือ”

“หะ...หา?”

คำพูดของคงอูทำให้ฮายอนหน้าแดงเรื่อทั้งยังกระอักกระอัก เพราะคงอูป้อนเขาด้วยท่าทางที่เป็นธรรมชาติ ฮายอนเองจึงยื่นหังคัตลีให้อีกฝ่ายอย่างสบายใจเป็นการตอบแทนเสียอย่างนั้น คงอูรีบับหังคัตลีก่อนที่ฮายอนจะเอาส้อมออก เจ้าตัวมองฮายอนพร้อมเคี้ยวอย่างเชื่องช้าแล้วลิ้นเนื้อไรร้อน จากนั้นก็คลี่ยิ้มแล้วบอกว่า

“พอนายป้อนแล้วอร่อยยิ่งกว่าเดิมอีก”

คงอู นี่เรายู่ข้างนอกนะ คำพูดสารพัดอย่างวนเวียนอยู่ภายในปากของฮายอนแต่เขาก็สะกดกลั้นมันไว้ ใบหน้าของเขาร้อนวูบวาบจนรู้สึกอายน

ที่จะสวมองคังอุตรงๆ ในตอนนั้นเอง ล้อมอันจิวก็ยื่นพรอดมาตรงปากของ ฮาฮยอน ตอนแรกเขาคิดว่าเป็นคังอุ แต่พอมองดูกลับเป็นอินแจ หลานชาย จิ้มผลไม้กระป๋องและยื่นมันมาตรงปากของฮาฮยอน เขาคลี๋มก่อนรับผลไม้ จากอินแจมากิน แล้วค่อยป้อนทงคัตลีให้อินแจบ้าง

“อินแจ เป็นไงบ้าง”

ฮาฮยอนถามออกมาขณะที่มองอินแจด้วยใบหน้าเปี่ยมล้นไปด้วย ความคาดหวัง พออินแจเคี้ยวหับๆ และกลืนทงคัตลีลงคอ เด็กน้อยก็พุดขึ้น หนึ่ง

“ก็ทงคัตลีนั้นแหละครับ”

อินแจคงหมายความว่าไม่มีอะไรแตกต่างจากทงคัตลีที่อยู่ในจานหลุม ของตัวเอง ฮาฮยอนรู้สึกได้ว่าจิตใจอันบริสุทธิ์เฉกเช่นเด็กน้อยของเขาพลัน ปรีแตกออกพร้อมเสียงลั่นดังเปรี้ยะ ถึงแม้ว่าหากดูจากนิสัยของอินแจ เด็กน้อยคงไม่ได้กลี๋มกว้างแล้วบอกว่า ‘พ่อกุณอาป้อนแล้วอร่อยยิ่งกว่าเดิม อีกนะครับ’ แต่เขาก็คาดหวังเพื่อเอาไว้ อินแจเอ่ยถามหลังจากที่เห็นฮาฮยอน มีท่าทางผิดหวัง

“พ่อมมป้อนแล้ว คุณอาอร่อยกว่าเดิมไหมครับ”

“อ้อ พ่อกุณอาป้อนแล้ว อาารู้สึกอร่อยกว่าเดิมอีก!”

ฮาฮยอนพูดอย่างสดใสราวกับลูกหมาที่กำลังสายหางไปมา คังอุได้แต่ หัวเราะเพราะเอ็นดูคนที่พยายามเอาใจหลานชาย อินแจฟังที่ฮาฮยอนพูด ก่อนพยักหน้าด้วยสีหน้าราบเรียบไม่ต่างจากปกติ จากนั้นก็เอ่ยถาม

“ถ้าฉันอันที่คุณหมอป้อนล่ะครับ”

คำถามของอินแจทำให้ฮาฮยอนตัวแข็งทื่อไปทั้งอย่างนั้น ทุกครั้งที่อินแจโยนคำถามชวนลำบากใจให้เป็นครั้งคราว เขารู้สึกราวกับได้รับ แบบทดสอบการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่มีผิด คังอุคลี๋มขณะรอคอยคำตอบ ฮาฮยอนจึงได้แต่ยิ้มแห้งแล้วตอบว่า

“ก็ต้องอร่อยอยู่แล้วสิ”

อินแจได้ยินคำตอบของฮาฮยอนก็เคี้ยวทงคัตลีลงพักหน้า สีหน้า บ่งบอกว่านี่ก็อยู่แล้วจะต้องเป็นแบบนี้ คังอุตักข้าวคลุกไข่ม้วนขึ้นมาเป่า

ก่อนยื่นให้ฮาสยอนหันที่พร้อมพูดว่า

“อ้า อ้าม”

“คงอู ฉันก็มีซัอนนะ”

“ไหนว่าฉันป้อนแล้วอ่อยไ้”

“ไม่ ก็ฉันกำลังจะกินอูตั้งไ้ อยู่ดี ๆ ก็อยากกินเส้นขึ้นมาเลยแฮะ
อึ้ม อ่อยจัง!”

ฮาสยอนรีบคว้าซามอูตั้งไปสูดเส้นเข้าปากดังซู้ด จากนั้นก็กลืนลงคอ
แล้วอุทานออกมาพร้อมรอยยิ้ม คงอูหัวเราะเมื่อเห็นฮาสยอนไม่ยอมเปิด
ช่องโหว่เลยแม้แต่นิดเดียว เสมือนกับเป็นปราการเหล็กอย่างไรอย่างนั้น

พอกินข้าวเย็นที่ศูนย์อาหารกันจนอึ้มท้อง อึ้นแจก็พินพหลังกลับคืนมา
พวกเขากลับไปที่บ้านอีกครั้งก่อนลงสวมเสื้อผ้าในห้องสองชุด ถึงแม้จะ
ได้ชื่อว่าเป็นชุดออกงานสำหรับเด็ก แต่ก็ยังใส่ยากอยู่ดี ฮาสยอนจึงเข้าไป
ในห้องสองชุดเพื่อช่วยหลานชายสวมเสื้อผ้า

“อึ้นแจ เวลาใส่ชุดออกงานให้ใส่เสื้อเชิ้ตก่อน ต่อด้วยเสื้อกั๊ก จากนั้น
ค่อยใส่เสื้อนอกแบบนี้ละ”

ฮาสยอนใส่เสื้อผ้าให้หลานชายและไม่ลืมอธิบายให้ฟัง ทุกครั้งที่อึ้นแจ
เปิดผ้าม่านห้องสองชุดออกและปรากฏตัวด้วยรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป คงอู
ก็จะแยมยิ้มพร้อมปรบมือให้ ฮาสยอนส่งกระจกแล้วพูดชื่นชมด้วยรอยยิ้ม

“น่ารักทุกชุดเลย ชุดเอี๊ยมเมื่อกี้ก็น่ารัก ชุดสูทก็น่ารัก เสื้อเชิ้ต
ออกงานกับกางเกงก็ยังไม่น่ารัก”

“อึ้นแจถูกใจตัวไหนมากที่สุดละ”

อึ้นแจดูเหมือนลังเลกับคำถามของคงอู จากนั้นจึงเลือกหยิบชุดสูท
สำหรับเด็กขึ้นมา ถึงแม้จะไม่ใช้ชุดเอี๊ยมที่ฮาสยอนเลือก แต่พออึ้นแจ
บอกว่าชอบ เขาก็ปรบมือด้วยความยินดีเป็นอย่างมาก คงอูเห็นชอบหลัง
รองเท้าของอึ้นแจพับลงจึงเอ่ยบอก

“ฮาสยอน ใส่รองเท้าให้อึ้นแจอีกทีได้ไหม”

“หือ? จริงด้วยสิ อึ้นแจ รีบใส่รองเท้าเพราะคิดว่าคุณหมอบริศจะรอ
เธอ”

ฮาสยอนลูบหัวอินแจพลางพูดกับเด็กน้อย เขาสวมเสื้อนอกกับรองเท้าให้อินแจอีกครั้งในห้องลงชุด พอออกมาก็เห็นคังอูถือถุงช้อปปิ้งอยู่ ฮาสยอนมองคังอูสลับกับพนักงานร้านด้วยใบหน้าเลอหลอ คงไม่ใช่ว่าอีกฝ่ายจ่ายเงินไปแล้วในระหว่างที่ให้เราสวมรองเท้าให้หลานอีกรอบหรอกนะ พนักงานร้านคลี่ยิ้มแล้วกล่าวว่า

“ขอบคุณมากค่ะ ขอให้สนุกใจเสื้อผ้าที่ซื้อไปนะคะ”

“คังอู ใครให้นายจ่ายเงินเนี่ย เดียวก็ดูซะเลย”

ฮาสยอนพูดเสียงเบาไม่ให้อินแจได้ยิน เขาไม่ได้ขมวดคิ้วนึ้หน้าแม้แต่บ่อย และพูดโดยไม่ขยับริมฝีปากเพราะเกรงว่าอินแจจะจับสีหน้าของตนได้ คังอูได้แต่ยิ้มแล้วเอ่ยตอบ

“นายเลี้ยงข้าวแล้วนี่นา ฮาสยอน”

“ข้าวกับเสื้อผ้ามันเหมือนกันหรือไงเล่า”

ฮาสยอนฟังที่คังอูพูดแล้วรู้สึกว่ามันไม่เข้าทำจึงย้อนถาม ของที่กินวันนี้ไม่ใช่อาหารในภัตตาคารหรูด้วยซ้ำ เป็นแค่อาหารในศูนย์อาหาร ยิ่งไปกว่านั้นแม้จะบอกว่าเป็นเสื้อผ้าสำหรับเด็กก็ตาม แต่มีเพียงขนาดที่เล็กลงเท่านั้นเอง ส่วนราคาไม่ต่างอะไรจากเสื้อผ้าของผู้ใหญ่เลย คังอูมองฮาสยอนก่อนจิกยิ้มสวยแล้วเอ่ยถาม

“ฮาสยอน ฉันซื้อเป็นของขวัญให้อินแจไม่ได้เหรอ”

“นี่นายคิดว่าฉันจะยอมมองข้ามเพราะนายทำตัวน่าเอ็นดูหรือไง”

ฮาสยอนงใจพูดอย่างแสร้งทำเป็นโกรธ ทั้งที่สีหน้าฉายแววใจอ่อนให้อีกฝ่ายไปแล้ว ยุนคังอูมีหน้าตาเป็นอาวุธ อีกฝ่ายย่อมรู้ดีอย่างแน่นอนว่าตัวเองหล่อ ทำไมจะไม่รู้ ในเมื่อผู้คนรอบข้างต่างพากันฮือฮาแค่ได้เห็นคังอู ถ้าเจ้าตัวไม่รู้จักนับว่าแปลกแล้ว คังอูกลั่นยิ้มหลังจากที่เห็นริมฝีปากของฮาสยอนยกขึ้น ฮาสยอนพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้ก่อนกล่าวว่า

“แต่ตอนนั้นซื้อกางเกง อย่าแม้แต่คิดที่จะเปิดกระเป๋าสตางค์เชียวนะ”

คังอูคลี่ยิ้มและพยักหน้าเมื่อเห็นว่าฮาสยอนหายโกรธ อินแจเพียงจ้องมองทั้งสองคนอย่างไรอารมณ์ด้วยความไม่รู้สถานการณ์ ฮาสยอนลูบหัวอินแจพลางบอกว่า

“อินแจ คุณหมอบอกว่าอยากให้ของขวัญอินแจ เลยซื้อเจ้านี้ให้หนูนะ”

“ขอบคุณครับ”

อินแจประสานมือเหนือสะดือแล้วค้อมหัวลงขอบคุณ พอค้อมเห็นท่าทางนั้นก็แย้มยิ้ม ฮาฮายอนเองก็น่ารักที่กลับไปเป็นคุณอาเทวดาต่อหน้าอินแจแม้ตัวเองจะซุนเคื่องใจอยู่ ส่วนอินแจเองก็น่าเอ็นดูเช่นเดียวกันที่กล่าวขอบคุณหลังจากได้ยินฮาฮายอนบอกแบบนี้ คังอูก็หัวตอบรับคำขอบคุณของอินแจพลางกล่าวว่า

“ใส่ให้หล่อๆเลยนะ อินแจ”

“อินแจหุ่นดีเป็นหุ่นเดิมอยู่แล้ว เพราะนั่นก็จะใส่เสื้อผ้าออกมาดูดีโดยอัตโนมัติเลยละ”

ฮาฮายอนลูบหัวอินแจพร้อมเอ่ยตอบ ทั้งสามคนมุ่งหน้าไปยังร้านขายเสื้อผ้าสำหรับบุรุษเพื่อซื้อกางเกงของฮาฮายอน เจ้าตัวกวาดตามองหัวร้านผาดเตี้ยวก่อนตรงเข้าไปหยิบกางเกงขึ้นมา เขาลองทาบดูตรงกระຈกเพื่อวัดความยาว จากนั้นก็เอากางเกงไปวางบนเคาน์เตอร์คิดเงินทันที พนักงานร้านเอ่ยถามด้วยความแปลกใจกับการเลือกอันฉับไวของฮาฮายอน

“ไม่ลองใส่ก่อนจะดีหรือคะ”

“ครับ ส่วนใหญ่ถ้าไซส์ถูกต้องก็ใส่สวยแล้วละครับ”

เคยมีพนักงานร้านขายกางเกงคนหนึ่งเห็นขาของฮาฮายอนก็ถึงกับขนานนามให้ว่า ‘ท่อนขาที่กางเกงขึ้นชอบ’ ขาของฮาฮายอนเพรียวยาวไม่ว่าจะใส่กางเกงตัวไหนก็เหมาะเจาะสวยงาม ถึงแม้ว่าชื่อเสียงของฮาฮายอนจะพังย่อยยับไปชั่วขณะเพราะกางเกงยางยืดสีชมพูที่คุณพ่อคยองมินให้ยืมก็ตาม คังอูถึงกางเกงที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์คิดเงินลงมาพลางกล่าวว่า

“ฮาฮายอน ดูตัวอื่นอีกสักหน่อยเถอะ”

“หือ? นั่นดูหมดแล้วนะ”

ตอนซื้อเสื้อผ้าให้อินแจ ฮาฮายอนกระตือรือร้นถึงขนาดนั้นแท้ๆ แต่ตอนเลือกกางเกงให้ตัวเอง เขากลับซื่อปึงอย่างรวดเร็วจนคิดที่ว่าจะไม่มีใครบนโลกนี้ทำกันอีกแล้ว ถึงคังอูจะพูดปราม แต่ฮาฮายอนก็ยังเอียงศีรษะด้วยใบหน้าที่บอกว่าไม่เข้าใจว่ามีปัญหาตรงไหน ทันใดนั้นอินแจ

ก็หยิบกางเกงตัวหนึ่งจากบนราวมาให้ดูพลางเอ่ยถาม

“คุณอา ตัวนี้เป็นไงบ้างครับ”

“อีนแจเลือกให้อาเหรอ”

ฮาสยอนย้อนถามด้วยรอยยิ้ม กางเกงที่อีนแจหยิบมาคือกางเกงสแล็กสีดำ คังอูหลุดหัวเราะหลังจากที่เห็นว่าคำพูดเพียงคำเดียวของอีนแจทำให้ฮาสยอนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ทันตา เขาแทบจะรู้สึกหึงขึ้นมาเพราะอีกฝ่ายชอบแต่หลานชายของตัวเอง ฮาสยอนเดินเข้าไปหาอีนแจเพื่อที่จะเปลี่ยนกางเกงเป็นตัวที่เด็กน้อยเลือกให้ทันที แต่อีนแจกลับพูดกับฮาสยอนที่ทำท่าจะคว่ำกางเกงไปจากมือของตัวเองราวกับยื่นคำขาด

“ลองใส่ดูสิครับ”

ฮาสยอนหันไปมองคังอูด้วยสีหน้าประหลาดใจ เพราะคิดว่าคังอูอาจจะกดดันอีนแจหรือเปล่า แต่อีกฝ่ายกลับหยิบกางเกงอีกสองตัวที่แขวนอยู่ส่งให้เขา

“ฮาสยอน ลองใส่ตัวนี้ด้วยสิ”

คนที่มาซื้อกางเกงคือฮาสยอน แต่คังอูกับอีนแจกระตือรือร้นยิ่งกว่าฮาสยอนผู้เป็นตัวต้นเรื่องเสียอีก ท่าทางของพวกเขาคล้ายกับตอนเลือกเสื้อผ้าของอีนแจ คังอูดูบ้ายด้านในกางเกงแล้วถามหาไซส์เล็ก

“มีไซส์เล็กกว่านี้หนึ่งไซส์ไหมครับ”

“สักครู่นะคะ ทำไมเจ้านี่มาอยู่ตรงนี้ได้ละเนี่ย ตัวนี้เป็นสินค้าจัดโปรโมชัน ตัวที่มีอยู่ในสต็อกเลยควรจะไปอยู่ทางโรงจัดอีเวนต์หมดเลยนะคะ ช่วยรอสักครู่นะคะ เดี่ยวไปเอามาให้ค่ะ”

พนักงานร้านขอให้ช่วยเข้าใจด้วยสีหน้าลำบากใจก่อนออกไปจากร้าน ฮาสยอนถือกางเกงตัวที่เหลือและโดนคังอูกับอีนแจดันหลังให้เข้าไปในห้องลองชุด อีนแจนึกขึ้นได้ว่าฮาสยอนคอยช่วยตอนตัวเองเปลี่ยนเสื้อผ้า เด็กน้อยจึงดันคังอูให้เข้าไปในห้องลองชุดกับฮาสยอนก่อนปิดประตู

“คุณหมอ ช่วยคุณอาแต่งตัวทีนะคะ”

คังอูที่โดนดันหลังเข้ามาในห้องลองชุดได้แต่กะพริบตาด้วยความงุนงงกับสถานการณ์ จากนั้นเมื่อได้ยินคำพูดของอีนแจก็คลี่ขี้ออกมา พอฮาสยอน

โดนขังไว้ในห้องลงชุดแคบๆ กับคังอู เขาก็ตกใจจนลืมหายใจ ก่อนหันหน้าไปสบตากับคังอูเข้าพอดี ฮาฮยอนสะดุ้งพร้อมหลบตาก่อนพูดกับอีกฝ่าย ทั้งที่ยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง แต่กลับรู้สึกร้อนวูบวาบขึ้นมา

“ฉันจะรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า นายออกไปรอข้างนอกเถอะ”

“ฮาฮยอน อื่นแจบอกให้ฉันช่วยนะ”

คังอูยิ้มแล้วเอ่ยอย่างเจ้าเล่ห์ คังอูไม่คิดจะปล่อยโอกาสที่อื่นแจจัดแจงให้หล่นหายไป ฮาฮยอนได้ยินอีกฝ่ายพูดแบบนี้ก็ทริมฝีปากและคิดในใจว่า อื่นแจ หนูคงทำแบบนี้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่ถ้าหนูขังชายฉกรรจ์ไว้ที่ไหนสักแห่งด้วยกันสองต่อสอง มันจะเป็นเรื่องใหญ่เอานะ

บรรยากาศแปลกประหลาดวนเวียนอยู่ภายในห้องลงชุด พอไม่มีใครเอ่ยปากพูดอะไร เสียงกลืนน้ำลายก็ดังขึ้นอย่างแจ่มชัด ฮาฮยอนจับทางเก่งไปเรื่อยเปื่อยพลางกล่าวว่า

“ฉันจะถอดกางเกง นายรีบออกไปสิ”

“เดี๋ยวฉันถอดให้”

คังอูตอบพร้อมเอามือมาป้วนเปียนบริเวณเอวของฮาฮยอน ก่อนเข้ามาในห้องลงชุดคังอูอ่อนโยนเป็นอย่างมาก แต่ตอนนี้กลับลามกขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่รู้ขีดจำกัดอีกแล้ว แม้ว่าฮาฮยอนจะอึดอัดใจกับการที่มีเพียงตัวเขาที่รู้จัก คังอูในมุมนี้นี้ แต่ก็ไม่ได้รู้สึกแสบสักเท่าไร ฮาฮยอนเกาะมือของคังอูที่จับเอวของตัวเองออกพร้อมกล่าวกับอีกฝ่ายอย่างหนักแน่น

“ฉันจะถอดจริง ๆ นะ วันนี้ฉันใส่กางเกงชั้นในสีแดงด้วย!”

ฮาฮยอนพูดแบบนี้เพราะหวังทำให้คังอูท้อใจ แต่ก็ต้องเสียใจที่หลังที่โพล่งคำว่ากางเกงชั้นในสีแดงออกมา ปากของเขาพูดอะไรไม่ยั้งคิดอีกแล้ว บางคนพูดออกมาคำเดียวก็ใช้หนี้ได้ถึงหนึ่งพันยัง¹ แต่ฮาฮยอนคิดว่าตนเองเป็นคนประมาทพูดออกมาคำเดียวก็สร้างหนี้ถึงหนึ่งพันยังมากกว่า อีกสักพักพนักงานร้านก็น่าจะกลับมา และเธออาจจะตกตะลึงหลังเห็นชายฉกรรจ์สองคน

¹ ล้านวน หมายถึง พูดจาเก่งจึงสามารถแก้ปัญหาเรื่องที่ยากหรือเรื่องที่ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ให้สำเร็จ

ที่บรรลุนิติภาวะออกมาจากห้องลงชุดด้วยกันก็เป็นได้ คังอุหัวเราะลั่น เมื่อเห็นฮายอนหน้าขึ้นสีแดงจัดหลังพูดออกมาแบบนั้น เขาไล่ต้อนฮายอนเข้าผนังอย่างเชื่องช้าพลางเอ่ยถาม

“ฮายอน นายกำลังทำให้ฉันคาดหวังนะเนี่ย”

“อย่าเข้ามาใกล้มากกว่านี้นะ ที่นี่มันแคบ ไม่มีที่ให้ถอยหลังไปมากกว่านี้แล้ว”

คำพูดของฮายอนเป็นตัวกระตุ้นให้คังอุอย่างเท่าเข้าไปใกล้ พวกเขาอยู่ในห้องลงชุดที่ปิดมิดชิด ไม่มีทั้งพนักงานร้าน แคมสถานการณ์ที่ควรจะเกิดขึ้นในหนังวบบหวีสักเรื่องก็กำลังเกิดขึ้นตรงหน้าอีกต่างหาก ฮายอนกลืนน้ำลายพลางสบตากับอีกฝ่าย คังอุประทับริมฝีปากไว ๆ ดังจับลงบนพลาสติกที่ฮายอนติดไว้อย่างเอาใจใส่ก่อนผละออกไป

“ไม่ปิดสวยกว่านะ”

พอฮายอนได้ยินคำพูดของคังอุ ใบหน้าก็ร้อนวบบ จะ*ป่าวประกาศ*ให้คนทั้งโลกรู้ว่ามีคนรักที่เก่งกาจเรื่องอย่างว่าหรือไงกัน ฮายอนรู้สึกคันยุบยิบตรงพลาสติกที่ริมฝีปากของอีกฝ่ายสัมผัส คังอุมองใบหน้าที่แดงระมะเขือเทศของฮายอนด้วยรอยยิ้มแล้วออกไปจากห้องลงชุด

“ใส่ออกมาด้วยนะ เดี่ยวฉันช่วย”

ฮายอนมองศีรษะด้านหลังของคังอุที่เปิดประตูห้องลงชุดออกไป จากนั้นก็พรวดพราดใจที่กลั้นไว้ออกมา เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าคำพูดของอีกฝ่ายหมายความว่าช่วยปล่อยตนไปหรือจะช่วยดูทางเก่งกันแน่

หลังจากเปลี่ยนทางเก่งหลายต่อหลายรอบจนเหนื่อยล้า สุดท้ายฮายอนก็ซื้อทางเก่งมาได้ ฮายอนบิดขี้เกียจพร้อมก้าวออกมาจากร้านในที่สู่การซื้อปิงอันแสนยาวนานก็สิ้นสุดลง อีนแจตาปรีเพราะความอ่อนเพลีย

“ฉันกลับบ้านกันเลยไหม”

คังอุยิ้มพร้อมเดินนำฮายอนกับอีนแจ ฮายอนหันหน้าแล้วบังเอิญเห็นเนกไทของร้านขายเสื้อผ้าสำหรับบุรุษร้านหนึ่ง ความคิดที่ว่ามันน่าจะเหมาะกับคังอุแวบผ่านเข้ามาในหัว คิดๆ ดูแล้ว ไม่กี่วันก่อนอีกฝ่ายเหมือน

บอกว่าอยากได้เนกไทอยู่เหมือนกัน วันนี้พวกเขาซื้อเพียงของอื่นแจกให้ ฮาฮยอน แต่ไม่มีจิ้งหะให้ดูของของคังอูเลย ฮาฮยอนซังกทำขณะที่ก้าวเดินเป็นจิ้งหะเดียวกับคังอู

“คังอู ฉันรู้สึกเหมือนลืมนะอะไรไว้ที่ศูนย์อาหารเลย”

ฮาฮยอนคิดคำแก้ตัวไม่ออกในเวลากระชั้นชิดจึงพูดออกไปว่าลืมนะอะไรไว้โดยไม่ได้รับูประเภทของให้ชัดเจน ฮาฮยอนแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ย่ำแย่ล้นดี จึงพยายามค้นสมองคิดหาคำพูดอื่นให้มากกว่านี้ แต่กลับนึกคำพูดที่เหมาะสมไม่ออก เขาไร้ซึ่งความสามารถในการโกหกเข้าขั้นสาหัส อื่นแจงยหน้ามองฮาฮยอนอย่างไรอารมณ์ คังอูเห็นฮาฮยอนทำอะไรไม่ถูกจึงเอียงศีรษะพลางกล่าว

“เดี๋ยวฉันไปเป็นเพื่อน”

“ไม่เป็นไร นายกับอึนแจคงเหนื่อย ไปรอที่รถก่อนเลย ฉันจะรีบไปหาของแล้วตามไป”

“ฮาฮยอน!”

ฮาฮยอนชี้ไปที่อึนแจพร้อมพูดไปด้วย ก่อนกลับหลังหันวิ่งไปทั้งอย่างนั้น เขาได้ยินเสียงตะโกนไล่หลังของคังอู ใครมาเห็นก็คงรู้ว่าเป็นการแยกตัวออกมาอย่างมีพิธี ฮาฮยอนเลี้ยวมาซ่อนตรงหัวมุมแล้วจับตาดูทั้งสองคน คังอูเอียงศีรษะคล้ายแปลกใจพลางเอ่ยว่า

“มีเรื่องอะไรกันนะ”

“สงสัยคุณอาจปวดซึ่งน้องนะครับ”

อึนแจตอบอย่างเนือยๆ ฮาฮยอนได้ยินคำพูดของอึนแจแล้วกุมขมับเงิบๆ ให้ตายสิ ภาพลักษณ์ของฉัน ฮาฮยอนโดนอึนแจจับได้ว่าชักผ้าตอนกลางดึก แถมยังได้เห็นสภาพตอนเขาปรากฏตัวขึ้นในทางเกยงยียดอีกด้วย ภาพจำของเขาอาจเป็นเด็กฉี่แตกไปแล้วก็ได้ คังอูได้ยินแบบนั้นก็หัวเราะออกมา คิดว่าถ้าเป็นฮาฮยอนก็อาจจะเป็นอย่างที่หลานบอกก็ได้

“เราจะสวนทางกันทีหลังไม่ได้ เพราะงั้นพวกเราไปรอที่รถกันก่อนเถอะ อึนแจ”

อึนแจพยักหน้าตอบข้อเสนอของคังอู พอฮาฮยอนเห็นว่าทั้งสองคน

เข้าลิฟต์ลงไปยังลานจอดรถแล้ว เขาก็เข้าไปในร้านขายเสื้อผ้าสำหรับบุรุษทันที
ฮาสยอนชี้ไปยังเนกไทที่เห็นเมื่อสักครู่นี้

“ผมเอาอันนั้นครับ”

“คะ?”

พนักงานร้านย้อมถามอย่างแปลกใจ แทบไม่ค่อยมีลูกค้าคนไหนที่วิ่ง
เข้ามาซื้อสินค้าอย่างบูบับ และไม่เพียงเท่านั้น แม้ฮาสยอนจะร้อนนกร้อนใจ
ราวกับกำลังเร่งรีบ แต่เขาก็ยังไม่พลาดในส่วนของความละเอียด

“ไม่ทราบว่าจะใส่กล่องให้หน่อยได้หรือเปล่าครับ”

พนักงานร้านพยักหน้าด้วยสีหน้างุนงง ฮาสยอนก็ยกมือกว้างพลางยื่น
บัตรเครดิตให้ ฮาสยอนซื้อเนกไทเสร็จก็ออกมาจากร้าน เขาลองจินตนาการ
ถึงฉากมอบของขวัญ แค่อคิดก็เขินขึ้นมา ถ้าซ่อนเอาไว้แล้วค่อยแอบเอาไป
วางไว้ในบ้านคงดูก่อนออกมาก็น่าจะรู้สึกอายน้อยลง ฮาสยอนพยายามรีบเร่ง
หาพื้นที่ที่พอจะซ่อนเนกไทได้

“ไม่มีตรงไหนซ่อนได้เลยแฮะ”

ฮาสยอนบ่นเพิ่มพ้ำ เขาลองดึงเสื้อขึ้นเล็กน้อยเพื่อยัดไว้ตรงหน้าท้อง
แต่ถุงซิปปึงไม่ได้มีขนาดเล็กพอจะซ่อนไว้ตรงท้องได้ ขนาดของมันใหญ่
เหนือความคาดหมาย จึงน่าจะให้เป็นของขวัญเซอร์ไพรส์ไม่สำเร็จ

ฮาสยอนไม่ยอมแพ้แล้วคืนถุงซิปปึงให้ที่ร้านก่อนออกมาอีกรอบ
เขาซ่อนกล่องเนกไทแบบ ๆ ไว้ตรงหน้าท้องแล้วลงไปที่ลานจอดรถ

“ฮาสยอน ไปไหนมา”

คังอูถามทันทีที่ฮาสยอนเปิดประตูรถ ฮาสยอนมองอันแจที่อยู่ตรง
เบาะหลังก่อนแสร้งทำเป็นลูบท้องพลางพูดออกมา เขาสัมผัสได้ถึงกล่อง
เนกไทแข็ง ๆ ด้านในเสื้อแทนที่จะเป็นหน้าท้องนุ่มนิ่ม

“จริง ๆ แล้วปวดอึหนักมากก็เลยไปท้องน้ามานะ”

“ผมก็ว่าน่าจะเป็นแบบนี้แหละครับ”

อันแจฟังฮาสยอนพูดแล้วพยักหน้าพร้อมเอ่ยตอบ สีหน้าเยือกหยิ่งของ
เด็กน้อยสื่อว่าการคาดการณ์ของตัวเองไม่ผิดเพี้ยนเลยแม้แต่น้อย คังอู
มองพิจารณาฮาสยอนผู้ตัวแข็งเกร็งอย่างเคลือบแคลงใจก่อนเอนตัวไปหา

อีกฝ่าย ฮาฮายอนกลัวจะโดนจับได้ว่าซ่อนเนกไทเอาไว้จึงเบิกตากว้างด้วยความตกใจกลางเอ่ยถาม

“หืม? ทำไมเหรอ คังอู”

“จะคาดเข็มขัดให้ล่ะ ฮาฮายอน”

“ฉันคาดเองได้น่า”

ฮาฮายอนดึงเข็มขัดนิรภัยออกมายาวๆ ให้ดูโอเวอร์แล้วเสียบลงไปด้วยกรึก ทันทีที่ฮาฮายอนคาดเข็มขัดเสร็จ เค้าโครงของกล่องทรงสี่เหลี่ยมก็เผยออกมาให้เห็นบนเสื้อตามรูปทรงของมัน คังอูเห็นภาพนั้นก็หัวเราะออกมาพร้อมกับคาดไม่ถึง จากนั้นจึงออกรถ

เมื่อมาถึงบ้าน คังอูมองอินแจก่อนบอกว่า

“อินแจ เราไปข้างนอกกันมานี่นะ ล้างมือกันก่อนเถอะ”

อินแจพยักหน้าแล้วตรงเข้าไปในห้องน้ำ คังอูส่งสายตาดูหาฮาฮายอนทันทีพร้อมพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

“ฮาฮายอน เอามันออกมาตอนนี้ก็ได้”

“หืม?”

“นายซื้อของขวัญมาเซอร์ไพรส์อินแจไม่ใช่เหรอ”

ฮาฮายอนได้ยินคำพูดของคังอูก็เบิกตากว้าง จับได้ตั้งแต่เมื่อไรนะที่สำคัญกว่านั้นคือเขาตกลงที่อีกฝ่ายเข้าใจผิดว่าเป็นของขวัญของอินแจ ฮาฮายอนหัวเราะพลางเอากล่องออกมาจากในเสื้อ พอเห็นคังอูเข้าใจผิดเขาก็นึกอยากหยอกอีกฝ่าย ฮาฮายอนเอาเนกไทออกมาจากกล่องให้อีกคนดูแล้วกล่าวว่า

“อ้อ จริงๆ แล้วเมื่อไหร่ฉันไม่ถูกใจเนกไทที่อยู่ในเซตชุดสูทของอินแจเลยไปซื้ออันใหม่มา”

“ฮาฮายอน อันนี้มันไม่ใช่เนกไทสำหรับเด็กนะ”

คังอูคลี่เนกไทที่พับไว้อย่างสวยงามออก ก่อนเอียงศีรษะพร้อมเอ่ยแค่เห็นตอนที่มันพับอยู่ก็รู้แล้วว่าเป็นเนกไทสำหรับผู้ใหญ่ และพอกางออกดูขนาดของมันก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป ถึงฮาฮายอนจะมีนิสัยซุ่มซ่ามขนาดไหนแต่ก็คงไม่ซื้อเนกไทที่จะผูกให้เด็กน้อยมาเป็นเนกไทสำหรับผู้ใหญ่ ตอนนั้น

ฮาสยอนถึงได้หัวเราะออกมาพลางพยักหน้า

“อ้อ ของนาย”

คังอูสดีดลองลอยไปกับรอยยิ้มหวานของอีกฝ่าย ฮาสยอนเป็นคนที่ไม่แปลกประหลาดมากจริงๆ ถ้าแสดงท่าทีเข้าไปใกล้ เจ้าตัวก็จะถอยหนี แต่บางทีก็ชอบกระทำเรื่องที่ทำให้คนอื่นใจสั่นคลอนแบบนี้อยู่เรื่อย ฮาสยอนหน้าขึ้นสีด้วยความเขินอายเพราะสายตาของคังอูที่มองมาอย่างไม่ลดละก่อนจะรีบพูดต่อ

“เดี๋ยว อย่าจ้องกันเขม็งแบบนั้นสิ เหมือนนายเคยบอกว่าอยากได้เนกไทนะ”

“ฮาสยอน”

“วันนี้แม้แต่ชื่อของให้ฉันกับอินแจ เลยไม่มีเวลาไปดูของที่นายอยากได้เลยนี่นา”

ท้ายที่สุดฮาสยอนจึงเอ่ยตอบพร้อมหลบสายตาคังอูที่ลึกซึ้งขึ้นอีกระดับ สายตาของอีกฝ่ายบ่งบอกว่ารักใคร่จนไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรดีแล้ว รอยยิ้มที่พาดอยู่บนริมฝีปากของคังอูสุดใสมาก ถึงขนาดทำให้คิดไปเองว่ารอบข้างเหมือนเปิดหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์เอาไว้ การกระทำของฮาสยอนทำให้คังอูรู้สึกราวกับคู่สามีภรรยาที่แต่งงานกันมานานและเอาใจใส่กันไม่มีผิด คังอูมองฮาสยอนพลางเอ่ยถามอย่างหยอกเย้า

“นายจิบฉันทอยู่หรือ”

“หา? เดี่ยวสิ อะไรรนะ จิบหรือ”

ฮาสยอนอึ้งไปกับคำถามของคังอูจึงเบือนหน้ากลับไปยังจุดเดิมอีกครั้ง อุดสาห์ตั้งใจซ่อนของขวัญเพื่อที่จะเซอร์ไพรส์ แต่อีกฝ่ายกลับพูดเป็นนัยว่าจิตใจแสนบริสุทธิ์ของเขามีอุปายแอบแฝงเนียนะ ทว่าคำพูดต่อจากนั้นของคังอูทำให้ฮาสยอนจำต้องเข้าใจในทันที

“การให้เนกไทเป็นของขวัญหมายความว่า ‘ต้องการครอบครองคุณ’ นี่”

ฮาสยอนสติจตจ่ออยู่กับการซุกซ่อนของขวัญเท่านั้น จึงลืมความหมายของการให้เนกไทเป็นของขวัญไปสนิท ใบหน้าของฮาสยอนค่อยๆ แดงช้ำ เขาไม่ได้มีจุดประสงค์แบบนั้น แต่กลับให้ของขวัญที่ไม่ต่างอะไรจากการให้

ช่อดอกกุหลาบไปโดยไม่ตั้งใจเสียแล้ว ฮาฮยอนแก้ตัวเพิ่มอย่างตะกุกตะกัก
“ไม่ ฉันแค่คิดว่านายเคยบอกว่าอยากได้เนกไท...”

“นายอยากได้ฉันเหรอ”

คังอูเอ่ยมถามด้วยสีหน้าที่ดูเบิกบานอย่างไรชอบกล เจ้าตัวดูจริงจังที่ได้รับของขวัญอันไม่คาดฝันจากฮาฮยอนมากกว่าได้รับเนกไทที่เคยอยากได้ มันไม่ใช่สิ่งของอื่นใด แต่เป็นของที่พัดฮาฮยอนซื้อให้ด้วยความเอาใจใส่ตัวเขา ฮาฮยอนกำลังทำปากพะงาบๆ เหมือนปลาทองพลางส่ายหน้า คังอูมองอีกฝ่าย และพูดว่า

“ต่อให้นายไม่อยากได้ก็ห้ามคืนของนะ นายให้เนกไทฉันมาแล้วนี่”

คังอูเอาเนกไทใส่ลงในกล่องอีกครั้งก่อนถอดเอาไว้ในอ้อมแขนอย่าง หวังแทน เพียงได้ฟังคำพูดของคังอู บรรยากาศก็กลายเป็นเหมือนกับฮาฮยอน สารภาพรักออกไปอย่างโรยารัสนั้น ฮาฮยอนพยายามแย่งกล่องเนกไท ด้วยใบหน้าแดงก่ำ รู้ทั้งรู้ว่าเป็นการกระทำที่เปล่าประโยชน์ แต่อย่างน้อย ก็อยากลองทำเช่นนั้นเพื่อพิสูจน์หัวใจตัวเอง ฮาฮยอนเอื้อมมือไปหากล่อง เนกไทพร้อมพูดว่า

“ฉันจะเอาไปคืนแล้วซื้ออย่างอื่นมาให้แทน”

“ถ้าแย่งได้ก็ลองแย่งดูสิ”

คังอูขูกล่องเนกไทขึ้นสูงไม่ให้ฮาฮยอนเอื้อมถึง ยุนคังอูคือเจ้าของ ส่วนสูงที่มักโดนเข้าใจผิดว่าเป็นนายแบบหรือไม่ก็นักบาสเกตบอลเวลาเดิน ไปไหนมาไหนตามถนน ฮาฮยอนเองก็จัดอยู่ในกลุ่มคนที่ตัวสูงพอสมควร แต่ถ้าคังอูตั้งใจยึดแขนหนี เขาย่อมไม่สามารถคว้าเอามาได้ ฮาฮยอน ยืนมือขึ้นกวัดแกว่งไปมาอย่างสุดพลัง

“เอาแขนลงนิดหนึ่งสิ ฉันเตะไม่ได้แม้แต่ปลายนิ้วด้วยซ้ำเนี่ย”

“ฮาฮยอน นายไม่คิดจะคืนฉันหรอไม่ใช่ไหม จริงๆ ก็อยากได้ ไข่หรือเปล่า”

คังอูมองฮาฮยอนที่เอื้อมจนสุดแขนก่อนเอ่ยมถามราวหยอกล้อ ในสายตาของเขา ท่าทางของฮาฮยอนที่พยายามดิ้นรนทั้งที่ตัวเล็กกว่าตน ช่างน่ารักเหลือเกิน เพียงยืนอยู่ตรงหน้าฮาฮยอน คังอูก็กลายเป็นคนขี้แก่ลง

ปฏิกิริยาโต้ตอบของฮาสยอนนำเอ็นดูจนหัวใจที่ซุกซนของเขาเกิดความรู้สึกอยากเข้าหาอยู่บ่อยๆ การหยอกล้อของคังอูคงไปกระตุ้นฮาสยอนเข้าอีกฝ่ายจึงวางเท้าที่กำลังเขย่งลง ก่อนติดตัวกระโดดขึ้นในพรวดเดียว

“อะ...ฮะ!”

คังอูเห็นฮาสยอนตั้งท่าจะกระโดดจึงรีบเอากล่องเนกไทไปไว้ด้านหลังอย่างฉับไว พอกล่องหายไปจากมือของคังอู ฮาสยอนที่กระโดดพุ่งไปข้างหน้าจึงโถมตัวเข้าสู่อ้อมกอดของคังอูทั้งอย่างนั้น หลังจากที่โดนสวมกอดไปสามวินาที ฮาสยอนก็ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ คังอูมองฮาสยอนที่ถลาเข้ามาในอ้อมแขนของตัวเองก่อนกะพริบตาราวกับตกใจ จากนั้นก็หัวเราะออกมา

“ฮาสยอน ระวังด้วยสิ”

อินแจออกมาจากห้องน้ำพอดีและกำลังจับตาดูภาพจากที่คุณถลาเข้าสู่อ้อมกอดของคุณหมอ พอฮาสยอนสบตากับอินแจก็ตกใจจนเบิกตากว้าง อินแจไม่รับรู้สถานการณ์เบื้องลึกเบื้องหลังจึงน่าจะเข้าใจว่าฮาสยอนวิ่งเข้าไปให้คังอูกอด อินแจพูดราวกับจะไม่ใช่ก้างขวางคอของคนทั้งสองที่จู้จี้กันอยู่

“ผมจะทำไมไม่เห็นให้นะครับ”

“ไม่สิ อินแจเข้าใจผิดแล้ว เตียว อย่าเข้าไปในห้องทั้งอย่างนั้น ฟังที่อาพูดหน่อยสิ”

ฮาสยอนพูดอย่างอัดอั้นกับศีรษะด้านหลังของหลานชาย เขารู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นคนไร้ยางอายุที่แสดงความรักประเจิดประเจ้อ ต่อให้คิดจะตามอินแจไปอธิบายก็ลำบากอยู่ดี เพราะคังอูไม่ยอมปล่อยเขาออกจากอ้อมแขน ฮาสยอนดันราวคนโดนมัดตัวเพื่อทำการจับกุม แม้ฮาสยอนร้องท้วงแต่หนุ่มน้อยเย็นชาอย่างพัคอินแจก็เข้าห้องนอนไปพักใหญ่แล้ว ฮาสยอนมองประตูห้องนอนด้วยสายตาว่างเปล่า จากนั้นก็หันไปมองคังอูพลางกล่าวว่า

“คังอู ก่อนอื่นก็ปล่อยมือฉันหน่อยได้ไหม”

“สิ่งที่ฉันอยากได้มากกว่าเนกไทเข้ามาอยู่ในกำมือแล้ว ฉันจะปล่อยไปทำไมละ”

คังอูหลบตามองฮาสยอนในอ้อมแขนพร้อมเอ่ยถาม หลังจากได้รับ

เนกไท วันนี้เจ้าตัวก็ดูร่าเริงกว่าปกติ ฮาฮายอนหุบแฉ่งอกของคังอูเบาๆ ครั้งหนึ่ง นับเป็นเรื่องใหญ่ที่คังอูเจ้าเล่ห์มากขึ้นเรื่อยๆ และฮาฮายอนเอง ก็เป็นเรื่องแล้วเหมือนกันที่ไม่ได้รู้สึกไม่พอใจแม้อีกฝ่ายทำท่าทางแบบนั้น

วันต่อมา คังอูผูกเนกไทให้ฮาฮายอนซื้อให้ไปทำงาน และสถานการณ์ก็เป็นอย่างที่เขาคิดไว้ ตอนที่ฮาฮายอนมารับอินแจที่กลับจากโรงเรียนอนุบาล เนกไทของคังอูถูกนำขึ้นมาเป็นประเด็นสนทนา คังอูได้ชื่อว่าเป็นคนดังในย่านนี้ เพราะฉะนั้นแค่มีสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เปลี่ยนไป ผู้คนก็หันมาให้ความสนใจกันหมด

“วันนี้แม่มีไปคลินิกเด็ก เห็นเนกไทคุณหมอยืนสวยดีเลยถามว่าซื้อมาจากไหน แล้วคุณหมอก็ตอบว่าคนรักให้เป็นของขวัญด้วยละ”

ฮาฮายอนล่ำลึงน้ำลายหลังจากได้ยินคำพูดของคุณแม่ฮายอนซอ พอลจินตนาการว่าคังอูอธิบายอย่างสิ้นไหวว่าเนกไทที่ฮาฮายอนซื้อให้คือของที่คนรักให้มา เขาก็รู้สึกไม่อยากจะเชื่อ ในขณะที่หันหลังไปไต่ดั่งค็อกเค็ก คุณแม่ฮยอจีก็พูดออกมาอย่างทิ้งๆ

“อ๊วยตาย คนรักที่ว่ำนั่นเร้าร้อนจังเลยนะ”

“ครับ?”

ฮาฮายอนถามด้วยความตกใจโดยไม่รู้ตัว พอความสนใจโน้มเอียงมาหาฮาฮายอนทันที เขาก็ปิดปากเงียบด้วยความตระหนก ไม่ว่าเมื่อไร ความรู้สึกตกใจของเขาก็เป็นปัญหาอยู่เสมอ คุณแม่ตงซูเอียงศีรษะราวกับประหลาดใจ พลังเย้ยถาม

“ทำไมพ่อหนุ่มฮาฮายอนถึงตกใจเรื่องคนรักของคุณหมอยืนด้วยละ คนรู้จักหรือจ๊ะ”

“เปล่าครับเปล่า แต่ทำไมการให้ของขวัญเป็นเนกไทถึงได้เร้าร้อนล่ะครับ”

ฮาฮายอนโบกมือพร้อมกล่าวปฏิเสธ จากนั้นก็ถามเกี่ยวกับคำพูดของ

คุณแม่ฮเยจีก่อนหน้านี้ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้ได้ ปากของเขาไม่รู้จักยับยั้งั้งใจ ถ้าคนอื่นถามเรื่องคนรักของคังอูอยู่เรื่อย ๆ ก็อาจโดนจับได้ว่าฮายยอนเองที่ให้เนโกไทเป็นของขวัญ คุณแม่ฮเยจีคลี่ยืมพร้อมเอ่ยตอบ

“เธอไม่รู้ความหมายของมันเหรอ เขาวางกันว่าการให้เนโกไทเป็นของขวัญ มีความหมายแฝงว่า ‘อยากผูกมัดคุณไว้’ ยังไงล่ะ”

“ครับ?”

ฮายยอนเอ่ยถามอย่างตกใจด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม เมื่อวานเขาตกใจกับความหมายที่คังอูบอกให้รู้ไปแล้ว แต่ความหมายที่คุณแม่ฮเยจีบอกน่าตกใจยิ่งกว่าเป็นเท่าตัว เขารู้สึกเหมือนตัวเองใส่ปลอกคอให้คังอูโดยไม่ได้ตั้งใจให้ของขวัญพลาดไปอย่างเดียว แต่ทำไมถึงทำให้ความเข้าใจผิดลามไปไกลแบบนี้ คุณพ่อคยองมินหัวเราะประหลาดของฮายยอนก่อนกระหึ่มสีข้างเขายิก ๆ

“ແหม่ๆ พ่อหนุ่มฮายยอนก็คงเคยได้รับเหมือนกันสิท่า ใครกันล่ะที่ให้เนโกไทพ่อหนุ่มฮายยอนเป็นของขวัญ”

“ไม่แนะครับ ผมทำอาชีพที่ไม่ต้องผูกเนโกไทอยู่แล้ว”

ฮายยอนโบกมือปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม ผมไม่ได้รับ แต่ผมคือตัวจริงของคนที่ให้เนโกไทเป็นของขวัญแก่คุณหมอขุนแห่งคลินิกเด็กผู้เลื่องชื่อคนนั้นต่างหากครับ ฮายยอนไม่สามารถพูดออกไปตามความเป็นจริงได้ จึงตกแต่งคำพูดให้ดูดีพอประมาณ ทันใดนั้นคุณแม่ขุนซอกก็คลี่ยืมแล้วบอกว่า

“คราวนี้พ่อหนุ่มฮายยอนมีงานให้ได้ผูกเนโกไทไม่ใช่เหรอ มะรินนี่ก็เป็นวันงานแสดงดนตรีแล้ว ยูนซอของฉันเข้าร่วมงานรอบนี้เหมือนกัน เห็นมีชื่อของพ่อหนุ่มฮายยอนอยู่ในแผ่นพับด้วย”

“อึ้ย จริงด้วยสิ ฮเยจีของฉันก็เอาให้ดูเหมือนกัน”

คุณแม่ฮเยจีพูดเสริมขึ้นยิ้ม ๆ พอฮายยอนได้ยินว่างานแสดงคือวันมะรินก็รู้สึกเหมือนร่างกายปล้นแข็งทื่อ เขาารู้อยู่แล้วก็จริง แต่พอโดนคนอื่นพูดย้าก็ยิ่งเครียดมากกว่าเดิม ฮายยอนซ้อมเปียโนทุกครั้งระหว่างช่วงหลังจากไปส่งอินแจในตอนเช้าจนถึงตอนก่อนออกไปทำงาน ทว่า มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด เพราะเขาไม่ได้เล่นเปียโนมานานจึงมือแข็ง

คุณพ่อเคยองมันได้ยีนคำพูดนั้นก็เอ่ยมอย่างตื่นเต้น

“พระเจ้า พ่อหนุ่มฮายอนเล่นเปียโนเก่งด้วยเธอเนี่ย คนเรามีเสน่ห์ท่วมท้นขนาดนี้ได้ด้วยเธอ”

“นั่นนะสิ ดงซูของฉันชอบพ่อหนุ่มฮายอนยิ่งกว่าฉันอีก เขาดีใจมากเพราะในที่สุดเมื่อวานก็ได้ลงกลางอากาศได้สำเร็จ จึงได้ไปเล่นที่สนามเด็กเล่นหลังจากที่ไม่ได้เล่นมานาน ชอบใจนะจ๊ะพ่อหนุ่มฮายอน”

พอฮายอนได้รับคำขอบคุณจากคุณแม่ดงซูก็ทำตัวไม่ถูก อีกทั้งพอได้รับคำชมต่อเนื่อง ฮายอนก็น้ำร้อนผ่าวจนไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร เขาได้รับคำชมมาล่วงหน้าแล้ว จึงตั้งมั่นว่าจะกลับบ้านไปทุ่มเทให้กับการฝึกเปียโน ในตอนที่ทุกคนพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติด้วยการกล่าวชื่นชมฮายอน รถบัสโรงเรียนอนุบาลก็มาถึง ดงซูลงจากรถด้วยใบหน้าสดใส ก่อนวิ่งเข้ามาสวมกอดฮายอนทันที

“อาจารย์!”

“อย่าวิ่งสิ ดงซู เดี่ยวหกล้มนะ”

ฮายอนรับตัวดงซูไว้ด้วยความตกใจก่อนพูดกับเด็กน้อย หลังจากนั้นอินแจก็ลงจากรถ หลานชายเห็นภาพนั้นแล้วทำหน้าที่แข็งตึง คุณแม่ดงซูรีบวิ่งเข้ามาพาตัวดงซูไปพาลงบอกว่า

“ตายจริง เจ้าลูกคนนี่ พอลงมาก็ต้องวิ่งมาหาแม่ทันทีสิ วิ่งไปหาพ่อหนุ่มฮายอนได้ยังไงกัน”

“แต่ผมชอบอาจารย์นี่นา ทำไรได้”

ดงซูเผยสิ่งที่อยู่ในใจออกมาอย่างอัดอั้นทั้งที่โดนลากตัวไป อินแจเหล่ตามองฮายอนด้วยใบหน้าที่ดูบึ้งตึงจากปกติ ฮายอนครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วนว่าตัวเองทำอะไรผิดในระยะเวลาสั้นๆหรือไม่ แต่กลับนึกอะไรไม่ออกเลยแม้แต่หน่อย ฮายอนย่อตัวลงสบตากับอินแจพาลงเอ่ยม

“อินแจ วันนี้เรียนสนุกไหม”

“คุณอา กางแขนออกหน่อยครับ”

อินแจมองฮายอนด้วยสีหน้าบึ้งตึงก่อนเอ่ย ฮายอนเอียงศีรษะด้วยความประหลาดใจ พอกางแขนออก อินแจก็ถลาเข้ามาซุกในอ้อมแขน

ของฮาสยอน รอยยิ้มผลิบานออกมาโดยอัตโนมัติเพราะเอ็นดูอินแจที่กำลังสวมกอด โอ้อุ่นทั้งหมดจากตัวอินแจถ่ายทอดมาหาเขา ตอนนั้นรู้สึกเหมือนเข้าใจบ้างแล้วว่าทำไมอินแจถึงโกรธ อีกทั้งอินแจยังช่วยเพิ่มความมั่นใจให้การคาดคะเนของฮาสยอนอีกด้วย

“อย่ากอดคงชูก่อนสิครับ”

“นั่นสินะ อาผิตไปแล้ว อาเป็นคุณอาของอินแจ เพราะงั้นห้ามกอดคงชูก่อนสิครับ”

ฮาสยอนเอ่ยตอบเชิงเห็นด้วยกับคำพูดของอินแจทันที ถึงแม้ว่าอินแจจะไม่ยินดียินร้ายกับเรื่องต่างๆ แต่พอเห็นคงชูก้าวเข้าไปให้ฮาสยอนกอดเด็กน้อยย่อมไม่มีทางชอบใจ ในมุมมองของอินแจอาจรู้สึกวุ่นวายกับคุณอาของตัวเองไปก็ได้ ในเวลาปกติอินแจคงไม่เข้ามากอดตนเองก่อนแน่นอน เพราะอย่างนั้นฮาสยอนจึงตั้งใจที่หลานชายอดอดอันเขา ฮาสยอนกอดอินแจแน่นพร้อมกล่าวว่า

“ตั้งแต่คราวหน้าเป็นต้นไป อาจะกอดอินแจก่อนทุกครั้งเลย”

“สัญญาะ”

อินแจพูดพลางยื่นนิ้วก้อยให้ฮาสยอน เขาแย้มยิ้มแล้วเกี่ยวนิ้วก้อยกับนิ้วเล็ก ๆ ของอินแจ พอเกี่ยวก้อยกัน นิ้วของอินแจก็ดูเล็กลงกว่าเดิม ฮาสยอนก้มลงมองนิ้วก้อยด้วยรอยยิ้มก่อนบอกว่า

“อาสัญญา”

วันนี้ฮาสยอนกับฮยเจ็กำลังรีบเร่งคุณแม่ของตัวเองให้กลับบ้านกันอย่างรวดเร็วอยู่ช่วง ๆ คุณแม่ฮยเจ็กับคุณแม่ฮยเจ็อยู่ตามขณะที่โดนลูก ๆ ชู่งไปโดยที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์

“ปกติเห็นอึดอัดยืดเยื้อเพราะมัวแต่บอกเล่าอินแจ ทำไมวันนี้ถึงรีบล่ะ”

“อินแจบอกว่าจะไปดูคุณอาที่งานแสดงดนตรีนะสิ หนูต้องรีบกลับบ้านไปซั่มแล้ว!”

ฮยเจ็ตอบด้วยน้ำเสียงร้อนใจ คุณแม่ฮยเจ็กับคุณแม่ฮยเจ็มองหน้ากันหลังจากที่ได้ยินคำพูดนั้น ปกติลูก ๆ ของพวกเธอไม่ได้ชอบเบียดเบียนสักเท่าไร

น่าจะเป็นครั้งแรกที่พวกเธอเห็นลูกตั้งอกตั้งใจถึงขนาดนี้ ยูนซอกกับฮยเอจ กำลังมีไฟกับเป้าหมายที่ว่าตัวเองจะต้องดูดีในสายตาของอินแจ ฮาฮยอน สะดุ้งตัวโยนทันทีที่ได้ยินคำพูดของฮยเอจ

“นี่ไม่ใช่เวลาที่ฉันจะมัวมาอยู่แบบนี้สิ อินแจ วันนี้อาจจะซ้อมเปียโน จนกว่าจะถึงตอนกินข้าวนะ! พรุ่งนี้ด้วย!”

ฮาฮยอนเมาความน่ารักของอินแจครู่หนึ่งจนลืมนึกว่าตัวเองก็โพลนกันแล้ว เหมือนกัน อินแจพยักหน้าพร้อมเอ่ยตอบคำพูดของฮาฮยอน

“ผมจะรีบทำการบ้าน จากนั้นจะไปเล่นกับดงซูที่สนามเด็กเล่นแล้ว ค่อยกลับนะครับ”

อินแจทำการบ้านเสร็จอย่างรวดเร็วก่อนออกจากบ้านไป คุณพ่อคุณแม่คนอื่นมักพูดเสมอว่า ถ้าเราไม่ตรวจสอบหนังสือแจ้งผู้ปกครองหรือสมุดจดการบ้านอย่างละเอียด เด็กๆ ก็จะไม่ทำการบ้าน ทว่าอินแจกลับจัดการ ทำด้วยตัวเองเป็นอย่างดี เมื่อวานฮาฮยอนลืมนึกบอกเรื่องสำคัญกับอินแจ ไปเสียสนิทเพราะวุ่นอยู่กับการช้อปปิ้ง วันนี้ต้องบอกให้ได้ว่าถ้าต้องการอะไร ก็ให้บอกกัน ฮาฮยอนครุ่นคิดขณะมองศีรษะด้านหลังของอินแจที่ห่างออกไปเรื่อยๆ

ฮาฮยอนเปิดฝาคอเบเปียโนทันทีที่กลับมาถึงบ้าน เมื่อเข้าเขาหยุดซ้อม กลางคันก่อนออกไปข้างนอก โน้ตเพลงจึงยังวางอยู่บนคีย์เปียโน ฮาฮยอน เปิดโน้ตเพลงดังที่บีบพั้มพร้อมคิดไปด้วย *ทำไมฉันถึงบอกว่าจะขึ้นแสดง ให้ด้วยนะ* บรรยายาคคีในตอนนั้นทำให้เขาปฏิเสธไม่ลง จึงยินยอมโดยไม่ได้ ไตร่ตรองให้ดี จนตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องนั่งฝึกซ้อมเปียโนก่อนเข้างาน และหลังเลิกงาน

“คนที่ไปเรียนเปียโนคืออินแจแท้ๆ แต่ทำไมฉันเหมือนฝึกซ้อม หนักกว่าอีกเนี่ย”

ฮาฮยอนพึมพำราวกับประหลาดใจ แน่แน่นอนว่าที่นั่นคือโรงเรียน

สอนดนตรีที่อื่นแจ้ไปเรียน แต่ฮาฮยอนไม่อาจลบเลือนความคิดที่ว่า ตนดูเหมือนซ่อมหนักยิ่งกว่าอื่นแจ้ออกไปได้ เขารู้สึกคล้ายกับว่าตัวเอง ก็กำลังเติบโตไปพร้อมกับอื่นแจ้ด้วย ฮาฮยอนผ่อนคลายมือให้สบายแล้ว เริ่มกดคีย์เปียโน เท้าเหยียบคันเหยียบเพื่อคุมเสียงหนักเบาและดัดแปลงไป ในบทบรรเลง โน้ตเพลงที่ฮาฮยอนเลือกมาคือบทเพลงที่มีชื่อว่าซัมเมอร์ ของอีซาอิจิ โจ ฮาฮยอนจินตนาการว่ากำลังเดินเท้าเปล่าบนผืนทรายกับ อื่นแจ้พร้อมทอดสายตามองไปยังท้องทะเลอันสดใส

นอกจากอื่นแจ้ก็ยังมั่งคั่งอยู่ด้วย ฮาฮยอนเชื่อเชิญคังอูเข้ามาใน จินตนาการของตัวเอง เขาบรรเลงเพลงจนจบ โดยจินตนาการว่าพวกเขา ทั้งสามกำลังวิ่งเล่นกันเฉกเช่นครอบครัวที่มีชีวิตชีวาและมีความสุข

“เพราะมากเลยครับ”

พอบรรเลงจบ คังอูก็ปรบมือให้โดยที่ไม่รู้ว่าเข้ามาตอนไหน ฮาฮยอน ตกใจจนเบิกตากว้าง เขาคิดว่าอีกฝ่ายมาตั้งแต่เมื่อไรเพราะน่าจะยังไม่ถึง เวลาเลิกงาน แต่พอดูเวลาจึงพบว่าเลยห้าโมงเย็นมาแล้ว คังอูหัวเราะหลังจาก เห็นท่าทางตกใจของฮาฮยอนก่อนพูดว่า

“อื่นแจ้เปิดประตูให้เลยเข้ามาพร้อมกันนะ”

“เวลาป่านนี้แล้วหรอเนี่ย”

ฮาฮยอนมองโน้ตเพลงพลางเลิริมฝีปากราวกับเสียดาย เขาปิด ความรู้สึกเสียดายทิ้งไปก่อนปิดโน้ตเพลง ถ้าฝึกจนถึงวันพรุ่งนี้ก็น่าจะ เล่นได้สมบูรณ์แบบ ฮาฮยอนปิดฝาครอบเปียโน ทันทีที่หันมามองคังอู เนกไทของอีกฝ่ายก็เข้ามาสู่สายตา *ผูกมันจริง ๆ ด้วยสินะ* คังอูเห็นสายตา ของฮาฮยอนหยุดอยู่ที่เนกไทจึงเอ่ยถามยื้ม ๆ

“เหมาะหรือเปล่า”

“เหมาะแค่นี้คนเดียว”

“น่าจะเหมาะมากเลยต่างหาก เพราะคนที่นั่นชอบซื้อให้เชยนะ”

พอฮาฮยอนได้ยินคำพูดของคังอูก็เขินจนหน้าขึ้นสี *ของที่ไม่เหมาะกับ คังอูมันมีที่ไหนกันละ* พอออกไปที่ห้องนั่งเล่นก็เห็นอื่นแจ้นอนอยู่บนโซฟา ปกติแล้วอื่นแจ้จะนั่งทำการบ้านอยู่ตรงโต๊ะกินข้าวหรือไม่ก็อ่านหนังสือภาพ

บนโซฟา การที่เด็กน้อยนอนอยู่จึงนับเป็นเรื่องแปลกมาก ฮาฮยอนเดินเข้าไปหาอินแจด้วยสีหน้าห่วงใย

“อินแจ”

“คุณอา”

เสียงของอินแจอ่อนระโหย ฮาฮยอนนึกถึงวันแรกที่อินแจมาบ้านของเขา ตอนนั้นอินแจก็ไม่ได้แสดงออกว่าป่วย แม้กำลังทรมานกับอาการไข้ขึ้นสูง แต่หลานชายกลับเยือกเย็นยิ่งกว่าตัวเขาเองเสียอีก เมื่อคงอุเห็นอินแจเชื่องซึมทั้งที่ตอนเช้ามาก็ยังปกติดีจึงตกใจเช่นเดียวกัน ฮาฮยอนยกมืออังหน้าผากอินแจทันทีก่อนกล่าวว่า

“อินแจตัวร้อนอย่างกับไฟเลย”

ตอนกอดอินแจเมื่อก็ก็คิดว่ารู้สึกตัวอุ่นๆ แต่ตอนนี้ไม่ต่างอะไรจากกองไฟ คงอุตรวจร่างกายอินแจทันที พอถามว่ารู้สึกไม่สบายตรงไหนพร้อมถามอีกหลายอย่าง อินแจก็เอ่ยตอบอย่างอ่อนแรงด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา คงอุฟังอินแจพูดก่อนถอนหายใจแล้วบอกว่า

“คงจะจับไข้ล่ะ เมื่อวานตีลังกากลางอากาศ แถมยังไปซื้อมีดโป่งต่อเลยน่าจะไหมใช้ร่างกายหนักไป”

ฮาฮยอนทอดสายตามองอินแจอย่างเป็นห่วงก่อนสวมกอดหลานชายแน่น ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล เขาละอายใจที่ตัวเองไม่รู้ว่หลานไม่สบาย ทั้งยังทำให้หลานใช้พลังงานหนักเกินไปโดยการพาไปซื้อมีดโป่ง ส่วนตัวเองยังมัวมัวซุ่มเปียโนอยู่อีก ในขณะที่คิดอะไรสารพัด ฮาฮยอนก็พูดด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ

“อินแจ ถ้าไม่สบายต้องบอกอานะ ถ้าไข้ขึ้น เวียนหัว หรือรู้สึกตัวหนักๆ แม้แต่นิดเดียวก็ช่วยบอกอาที”

อินแจกะพริบตาแล้วเหลือบมองฮาฮยอนที่น้ำตาไหลออกมาเป็นหยด ตันเหตุที่ทำให้ฮาฮยอนร้องไห้คือตัวเขาเอง อินแจยกมือเช็ดน้ำตาให้คุณอา

“อย่าร้องให้สิครับ”

“พออินแจไม่สบาย คุณอาเขาก็ปวดใจ แต่ถ้าอินแจไม่ยอมบอกว่าไม่สบาย คุณอาก็คงปวดใจยิ่งกว่าเดิมอีก”

คงอุบอกล้ายพุดแทนจิตใจของฮาสยอน อินแจฟุ้งที่คงอุบุดก่อน พักหน้า อินแจขอบตาแดงรีนขึ้นมาขณะมองฮาสยอน ทั้งที่เด็กน้อย ไม่ยอมร้องไห้หรือยิ้มให้เห็นง่าย ๆ แต่อินแจก็เหลือบตาขึ้นมองฮาสยอน ด้วยดวงตาที่มีน้ำตาคลอพลางเอ่ยถาม

“คุณอาปวดใจหรือครับ”

“ถ้าอินแจบอกว่าไม่สบาย อาจะไม่ปวดใจแม้แต่นิดเดียว”

ฮาสยอนยกไหล่อย่างไ้อวดก่อนตอบด้วยรอยยิ้ม ริมฝีปากของเขา สันระริกเพราะพยายามคลี่ยิ้มออกมาทั้งที่กำลังร้องไห้ พอเกลี้ยได้ตาของ อินแจอย่างอ่อนโยน น้ำตาก็หยดออกมาติดปลายนิ้ว อินแจเชื่อตรงต่อความรู้สึกมากขึ้นทีละนิดขณะที่ใช้เวลากับฮาสยอน เด็กน้อยเริ่มรู้จักยิ้ม ทั้งยังมีวันที่จะร้องไห้ออกมาอย่างวันนี้ด้วย คงอุบุดหัวฮาสยอนหนึ่งที่ จากนั้น ก็ยอต่วง ก่อนเงยหน้ามองอินแจพลาถามว่า

“อินแจ จากนั้นไปจะบอกว่าไม่สบายเวลาที่รู้สึกไม่สบายแล้วใช่ไหม”

สาเหตุที่คงอุมีชื่อเสียงเลื่องลือไม่ใช่เพราะรูปลักษณ์ภายนอกของเขา เท่านั้น แต่เพราะเขาพุดจาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและใจดีมาก เพราะอย่างนั้น เด็กน้อยที่ร้องไห้อยู่จึงหยุดร้องไห้ อินแจฟังคำพุดของคงอุก่อนพักหน้า พลาถามมือของฮาสยอนเอาไว้แน่น

“ผมจะบอกครับ”

“ไหนๆ ก็สัญญากันแล้ว อาขออีกเรื่องหนึ่งนะ!”

ฮาสยอนใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาก่อนางนิ้วชี้ออกมาพร้อมเอ่ยปาก ไหนๆ เขาก็โน้มน้าวอินแจผู้รับมียากได้สำเร็จ เขาจึงอยากโน้มน้าวเพิ่มอีก ลักอย่าง ฮาสยอนยื่นนิ้วก้อยไปตรงหน้าอินแจพลาบอกว่า

“ถ้าอินแจต้องการหรืออยากได้อะไร ต้องบอกอาเสมอ สัญญาละ!”

“แต่เวลามีคนขอแะขอซื้อของเล่นที่ซูเปอร์มาร์เก็ต พวกคุณลุงคุณป้า ชอบดูว่าจะทิ้งไว้ที่นั่นละครับ”

อินแจจ้องฮาสยอนตาแป้วพลาตอบ ฮาสยอนได้ยินคำพุดของอินแจ ก็อ้าปากค้าง เขารู้สึกสมมอมมีนเบลอเพราะไม่ได้คาดคิดว่าหลานชายจะพุด แบบนี้ คำพุดของอินแจหมายความว่าเด็กน้อยกลัวจะโดนทิ้งหากตัวเอง

ร้องขออะไรสักอย่างจากฮาสยอน เขาไม่นึกไม่ฝันว่าหลานชายกำลังคิดแบบนี้ ฮาสยอนส่ายหน้าก่อนสวมกอดอีนแจกลางบอก

“อาไม่ทิ้งอีนแจหรอก คุณลุงคุณป้าพวกนั้นก็ไม่ใช่ลูก ๆ เหมือนกัน พวกเขาแค่พูดแบบนั้น แต่สุดท้ายก็กลับมาจับนี่นา”

“จริงหรือครับ”

“อาสัญญาเลย คุณหมอบเป็นพยาน”

ฮาสยอนหัวเราะก่อนตอบคำถามของอีนแจ ไม่รู้ทำไมน้ำตาพานจะไหล อยู่เรื่อย เขาจึงพยายามยิ้มออกมา เพราะถ้าร้องให้ต่อหน้าอีนแจ หลานชายก็ต้องปลอบเขา คงอูสสวมกอดฮาสยอนที่กำลังกอดอีนแจแล้วบอกว่า

“ใช่แล้ว คุณหมอกับคุณอาร์กอีนแจนะ เพราะงั้นทั้งอีนแจไม่ได้หรอก พวกเราอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีอีนแจ”

ฮาสยอนได้ยินเสียงอีนแจถอนหายใจแผ่วเบาในอ้อมแขนของตน ซึ่งเขาไม่อาจรู้ได้ว่าเป็นการถอนหายใจด้วยความโล่งใจหรือไม่ แต่รู้สึกได้ว่า ลือยิดด้านหน้าเปียกชุ่ม จึงคาดเดาได้ว่าอีนแจกำลังร้องไห้

คงอุทำโจ๊กไข่ใส่ไข่ปลาคี๊ด² ให้เด็กชาย แม้อีนแจจะใช้ขึ้นจึงทำให้ไม่อยากอาหาร แต่ก็ยังกินเกลี้ยงจนเห็นกันซาม โจ๊กไข่ละมุนลิ้นที่ปรุงรสให้เข้ากับไข่ปลาคี๊ดที่เค็มนิดหน่อยถูกปากกระทั่งกับฮาสยอน อีกฝ่ายกลืนลงคออย่างต่อเนื่อง ฮาสยอนกินไปชมไปเหมือนทุกครั้ง

“อร่อยมากเลย”

“กินเยอะ ๆ นะ ถ้าอีนแจอยากกินอีกก็บอกนะ”

คงอุตอบพลางมองคนกินเก่งทั้งสองอย่างสุขใจ คงอุคำนึงถึงความย่อยง่ายจึงต้มโจ๊กเอาไว้หนึ่งหม้อ แล้วก็ไปอย่างที่ดี ฮาสยอนกินหมดเกลี้ยงสองชามอย่างรวดเร็ว หลังกินข้าวเสร็จ ฮาสยอนช่วยอีนแจอาบน้ำ

²ไข่ของปลาคี๊ดมีลักษณะเป็นเม็ดเล็ก ๆ สีส้มติดกันเป็นก้อน

เพราะหลานชายไม่มีแรง เขาถกขาทางเกงขึ้นมาถึงหัวเข่าแล้วพับแขนเสื้อ

“เตรียมพร้อมเรียบร้อยแล้ว!”

ฮาสยอนเช็กอุณหภูมิน้ำด้วยความมุ่งมั่นที่จะอาบน้ำให้หลานชายเต็มเปี่ยม เขาคุมอุณหภูมิน้ำอย่างรอบคอบก่อนรดน้ำไปสลายนิ้วของอินแจ พลังเอ๋ยถาม

“เป็นไง อินแจ น้ำไม่ได้ร้อนไปใช่ไหม โอเคหรือยัง?”

“พอดีครับ”

อินแจตอบพร้อมๆกับเอานิ้วโป้งจรดนิ้วชี้เป็นวงกลมให้ดู ฮาสยอนยิ้ม พลังรดน้ำลงบนตัวของอินแจ เขาอาบน้ำที่ตัวก่อน แล้วค่อยรดน้ำที่ศีรษะเล็กๆของอินแจ เขาปัดหูให้หลานชายพร้อมเทน้ำลงบนเส้นผมให้ชุ่ม จากนั้นก็ปิดฝักบัว ฮาสยอนกดแชมพูใส่มือในปริมาณเท่ากับที่ใช้ปกติ ก่อนขโลมลงบนเส้นผมของอินแจแล้วขี้เบาๆ ทันใดนั้นก็เกิดฟองฟูฟ่องจนไหลลงไปตามหน้าผากของเด็กน้อย

“คุณอา ผมจะลืมตาไม่ได้แล้วครับ”

อินแจรีบหลับตาหลังจากรู้สึกได้ถึงฟองที่ไหลลงมาตามหน้าผาก เป็นไปอย่างที่คิดไว้ ฟองไหลผ่านเปลือกตาจนชุ่มแฉะอย่างไม่น่าตั้งตัว ฮาสยอนหันไปมองอินแจด้วยความตกใจแทบเป็นลม เขาลืมว่าศีรษะของอินแจเล็กกว่าของตน ทั้งยังผมบางกว่าด้วย ฮาสยอนหยิบสายฝักบัวอย่างลนลาน พร้อมบอกว่า

“อินแจ ขอโทษนะ ขอโทษ เตี้ยอารีบล้างออกให้”

ขนาดฮาสยอนก็ยังรู้สึกรู้สึกว่าตัวเองเป็นคุณอาที่ไม่ได้ความ หลานขอให้ช่วยสระผมให้ แต่เขากลับทำฟองแชมพูอาบหน้าหลานเสียอย่างนั้น คงอุปเปิดประตูเข้ามาหลังจากได้ยินเสียงดังวุ่นวายในห้องน้ำ ยังไม่ทันจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็หัวเราะลั่นเมื่อเห็นใบหน้าของอินแจที่ปกคลุมไปด้วยฟองสีขาว คงอุเรียกฮาสยอนกลัวหัวเราะ

“ฮาสยอน”

“ไม่ละ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำแบบนี้...โอ๊ย!”

ฮาสยอนหมุนก๊อกน้ำด้วยสีหน้าอึดอัด เขาสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย

เปิดน้ำโดยจับแค่ตรงสายฝักบัว หัวฝักบัวที่อยู่บนพื้นอ่างอาบน้ำจึงสบัดไปมา และสาดน้ำกระเซ็นไปทั่วราวกับสปริงเกอร์ ทำให้คังอูกับฮาฮยอนพลอยเปียกไปด้วยในชั่วพริบตา ฮาฮยอนแฉะร้องเสียงแหลม จากนั้นก็มองไปรอบห้องน้ำที่ตกอยู่ในความวุ่นวายพลางพูดออกมาหนึ่งคำ

“พระเจ้า”

คังอูกับเขาตกอยู่ในสภาพลูกหมาตกน้ำกันทั้งคู่ พวกเขายังใส่เสื้อผ้าอยู่ แต่ตัวเปียกโชกจนมองเห็นผิวหนังทุกส่วน พอคังอูที่คิดจะมาช่วยแต่ดันโดนน้ำสาด เขาจึงพูดอะไรไม่ออกและหัวเราะออกมา อึนแจอยู่ในสภาพใบหน้าปกคลุมไปด้วยฟองและไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน แม้อยากจะพูด แต่ฟองแซมพูกำลังไหลผ่านบนปาก ฮาฮยอนหนีบฝักบัวที่สบัดอยู่ตรงปลายเท้าของตัวเองพร้อมพูดว่า

“ขอโทษนะทุกคน”

ฮาฮยอนรีบล้างหน้าให้อึนแจเท่าที่จะเร็วได้ พออึนแจลืมตาขึ้นมาเห็นคังอูกับฮาฮยอนที่ตัวเปียกโชก เด็กน้อยก็กะพริบตาล้ำถามด้วยสายตาวาระหว่างนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ฮาฮยอนใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมให้อึนแจอย่างว่องไวก่อนเอาทรายเป่าผมออกมา คังอูที่ยืนอยู่ข้างๆ ช่วยเช็ดผมอึนแจ พอช่วยกันทำให้ศีรษะเล็กๆ แห่งปลายนิ้วของพวกเขาจึงแตะโดนกันบ่อยครั้ง และทุกครั้งที่แตะโดนกันฮาฮยอนก็จะหน้าแดงและพูดว่า

“จะ...ฉันจะทำเอง”

“ผมจะทำเองครับ คุณอาครับคุณหมอน่าจะต้องไปทำให้เสื้อผ้าแห้งก่อนนะครับ”

อึนแจเอ่ยราวกับบอกว่าให้ทั้งคู่ออกไป พอต่างคนต่างเสนอตัวว่าจะเป่าผมให้เขาในสภาพเปียกไปทั้งตัวและยังใส่เสื้อผ้าอยู่ เด็กน้อยก็ลำบากใจไม่น้อย ทั้งสามคนถกเถียงกันขณะเป่าผมให้อึนแจ ฮาฮยอนเหยียดแขนทั้งสองข้างขึ้นพลางบอกว่า

“ที่นี้อึนแจก็อาบน้ำเสร็จแล้ว! ออกไปนอนหลับพักผ่อนเถอะครับ”

อึนแจรีบจำ้อออกไปจากห้องน้ำ แต่คังอูดูไม่คิดจะออกไปง่ายๆ

ฮาสยอนตั้งใจจะอาบน้ำเพราะไหนๆก็ตัวเปียกแล้ว แต่พอคิดดูอีกที คนที่ตัวเปียกเพราะเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้มีอยู่สองคน มิหนำซ้ำต้นเหตุยังเป็นความผิดพลาดของฮาสยอนอีกด้วย คงต้องมองฮาสยอนก่อนเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม

“ฮาสยอน อาบน้ำให้อื่นแจ็กพอแล้วนะ แต่อยากอาบน้ำให้ฉันด้วยเธอ”

“ฉันผิดไปแล้ว เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนจะเป็นหวัดซะ”

“ฉันว่าจะอาบน้ำนี่นา”

คงอุตอบหลังจากได้ยินคำพูดของฮาสยอน คุณหมอดอดเลื้อยติดเปียกชุ่ม ก่อนสะบัดเส้นผมเปียกขึ้นครู่หนึ่ง แค่ออดเลื้อยอย่างเดียวแต่กลับเช็กซีได้ถึงขนาดนี้เลยเนี่ยนะ ยิ่งไปกว่านั้น ภาพที่ได้เห็นหลังจากอีกฝ่ายถอดเสื้อดูดียิ่งกว่าวิวหลักล้าน คงเพราะอีกฝ่ายออกกําลังกายอย่างสม่ำเสมอได้แผ่นอกหนึ่แน่นจึงมีกล้ามเนื้อให้เห็นอย่างเด่นชัด ฮาสยอนจ้องมองร่างกายท่อนบนของคงอุอย่างใจลอย ทันใดนั้นคงอุก็หัวเราะแล้วบอกว่า

“อาบด้วยกันไหม”

“นะ...นายบ้าไปแล้วสินะ!”

ฮาสยอนตกใจและตั้งใจจะรีบออกไปจากห้องน้ำ ทว่าข้อมือกลับถูกคงอุคว้าไว้อย่างกะทันหัน ฮาสยอนเอนหลังฟังประตูห้องน้ำพาลงมองคงอุที่ยืนอยู่หน้าตน ท่าทางของพวกเขาเหมือนกระต่ายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเสือไม่มีผิด ภายในหัวของฮาสยอนร้อนระอุราวกับหม้อหุงข้าวแรงดัน ใบหน้าขึ้นสีแดงเถือกจนรู้สึกเหมือนมันใกล้จะระเบิดอยู่รอบร่อ คงอุพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ที่พูดเมื่อกี้ ฉันจริงจังนะ”

“หะ...หา?”

“ฉันรักนายกับอินแจ็กเลยขาดทั้งสองคนไปไม่ได้”

ฮาสยอนรู้สึกเหมือนความตึงเครียดคลายตัวลงในชั่วพริบตา หัวใจที่เต้นโครมครามดูไม่มีแววว่าจะสงบลงโดยง่าย แต่อย่างน้อยก็คิดเรื่องลามกน้อยลงกว่าเดิม ฮาสยอนลูบหน้าอกพาลงบอกว่า

“คงอุ คำพูดชวนซึ่งใจมันตื๊ามากเลย แต่ใส่เสื้อก่อนค่อยพูดไม่ได้เหรอ”

“นายเป็นคนทำให้เปียกจนใส่ไม่ได้ไม่ใช่หรือไง ฉันนึกว่านายให้ถอด

ก็เลยถอดใจ”

“ฉันไม่ได้สาดน้ำใส่เพื่อให้นายถอดเสื้อสักหน่อย ถ้าฉันสาดน้ำใส่ตัวเองเพราะอยากถอดเสื้อหรือไงล่ะ”

ฮาซายอนพูดกลั้วหัวเราะคล้ายบอกว่าพูดอะไรไม่เข้าท่า คังอูจับชายเสื้อนอกของฮาซายอนพร้อมย้อนถาม

“ไม่ได้คิดแบบนั้นหรอกเหรอ”

“เนอะ ไม่ใช่ เอามือออกเลย ถ้านายทำตรงนี้ แสดงว่านายเป็นลัทธิจริง ๆ นะ”

“ฮาซายอน นายเข้าใจถูกแล้วละ”

คังอูคลี่ยืมบางแล้วเอ่ยตอบคำพูดของฮาซายอน พอคังอูยอมรับอย่างง่ายดาย ฮาซายอนก็หมดคำจะพูด ปากก็บอกว่าจะไม่ล่อลวงให้ทำเรื่องบนเตียงด้วยกันจนกว่าตั้งใจของเขาจะเป็นของตน แต่คังอูกลับทำขั้นตอนก่อนหน้านี้จนครบหมดทุกอย่าง ฮาซายอนตกที่นั่งลำบากที่ไม่ได้รู้สึกไม่ชอบใจในเรื่องนี้ ฮาซายอนควบคุมใบหน้าสีแดงก่ำไม่ได้จึงเบนสายตาลบอีกฝ่ายพร้อมพูดกระอักกระอັก

“ไม่สิ เดี่ยว ในห้องน้ำมันเสียงก้องเหมือนเสียงสะท้อนเลยนะ”

“เปล่าว่าขอแค่ไม่มีปัญหาเรื่องเสียงก็อนุญาตให้ทำได้งั้นเหรอ”

คังอูคลี่ยืมพลางเอ่ยตอบ ฮาซายอนได้ยินคำพูดของคังอูก็หน้าแดงจัดราวกับจะระเบิด เขาผลักคังอูอย่างรวดเร็วก่อนวิ่งออกไปจากห้องน้ำ ขึ้นอยู่นานกว่านี้คงจะคล้อยตามจนก่อเรื่องอะไรสักอย่างลงไป การอยู่ในพื้นที่ปิดมิดชิดกับยูนคังอูสองต่อสองเป็นเรื่องอันตราย อีกฝ่ายพยายามจะจับฮาซายอนกินอยู่ตลอด อึนแจมองฮาซายอนวิ่งฉิวเข้ามาในห้องนอนก่อนกล่าวว่า

“คุณอา น้ำหยดครับ”

“หว่า ขอโทษนะ เดี่ยวาเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วค่อยเข้ามา”

ฮาซายอนรีบทยอยหลังไปพลางเอ่ยบอก ตอนนั้นก็ได้ยินเสียงน้ำฝักบัวดังออกมาจากห้องน้ำ พอมีความคิดผุดขึ้นมาว่าคังอูน่าจะใส่ตัวเองออกมาเพื่อจะอาบน้ำ ฮาซายอนจึงเขม่นมองประตูห้องน้ำก่อนกระซิบกับประตูบานนั้น

“ยูนคังอู เจ้าลัทธิร้าย”

“ฮาฮยอน ฉันได้ยินหมดเลยนะ”

ประตูห้องน้ำเปิดออก ก่อนที่คังอูจะปรากฏตัวขึ้น เจ้าตัวคงเพิ่งได้ทำแค่ถอดเสื้อผ้านอกออกมา จึงปกปิดท่อนล่างไว้ด้วยผ้าขนหนู ฮาฮยอนผงกัวถอยหลังพลาจลกอลตาไปมา แม้จะพยายามไม่มอง แต่สายตากลับเบนไปหาผ้าขนหนูอยู่เรื่อย คังอูเห็นฮาฮยอนทำอะไรไม่ถูกก็หัวเราะแล้วบอกว่า

“อาบน้าก่อนเลย”

ฮาฮยอนพยักหน้าราวกับหุ่นยนต์ที่ใช้งานไม่ได้ ก่อนเข้าไปในห้องน้ำ แล้วปิดประตู เขาเอนตัวพิงประตูพลาจลบอก ทั้งที่ไม่ได้เห็นร่างกายเปลือยเปล่าเสียหน่อย แต่หัวใจกลับเต้นโครมครามจนแทบเป็นบ้า ฮาฮยอนมองส่วนล่างของตัวเองที่โง่หัวขึ้นเล็กน้อยก่อนระบายความโมโหออกมา

“ทำไมถึงหัวโตอยู่ล่ะ! ฉันไม่ได้เรียกสักหน่อย”

“ฮาฮยอน หมายถึงฉันหรือ”

คังอูถามด้วยน้ำเสียงประหลาดใจจากข้างนอก ทันทีกที่ได้ยินเสียงคังอู ฮาฮยอนก็สะดุ้งโหยง เขากำลังโมโหส่วนล่างของตัวเอง แต่เพราะคังอูอยู่นอกห้องน้ำเอ่ยตอบ จึงทำอะไรไม่ถูก ฮาฮยอนตอบไปทางประตูห้องน้ำ

“ฉันพูดคนเดียว จะรีบอาบรีบออกไปนะ”

ฮาฮยอนรีบถอดเสื้อผ้านที่เปียกออกก่อนอาบน้าอย่างฉับไว ตอนนีการอาบน้าที่บ้านคังอูไม่ได้มีความรู้สึกชวนกระอักกระอ่วนใจอีกต่อไป ก่อนหน้านั้นแค่กดชักโครกก็ประหม่า แต่ตอนนี้เคยชินแล้วจึงสบายใจพอๆ กับบ้านตัวเอง

“ฉันอาบเสร็จแล้ว”

พอฮาฮยอนออกมาจากห้องน้ำ คังอูก็กำลังเตรียมน้ำซุปลำหรับมือเข้าในสภาพสวมกางเกงตัวเดียว ช่วงเป็นเซฟที่ประหยัดเครื่องแต่งกายจริงๆ เส้นผมเปียกโชกเพราะไม่ได้เป่าให้แห้งช่วยขับเน้นความเช็กซีของคังอูให้มากขึ้นอีกหนึ่งระดับ คังอูปิดเตาแก๊สก่อนเอ่ยเรียก

“ฮาฮยอน มาสิ”

เสียงเรียกของคังอูทำให้ฮาฮยอนเข้าไปในครัวอย่างล่งเล ไม่ได้

กำลังคิดว่าหุ่นดีสักหน่อย ทำไมถึงแต่งตัววับ ๆ แวม ๆ แบบนี้ในบ้านล่ะ ฮาฮยอนคิดว่าอย่างน้อยก็โล่งใจที่อีกฝ่ายยังใส่กางเกง เขาไม่รู้จะวางสายตาไว้ตรงไหนจึงกระแอมแล้วเดินเข้าไปหาอย่างเชื่องช้าราวกับคุณตาแก่ๆ ที่ออกมาดื่มเหล้าแถวบ้าน คังอูटकซุบขึ้นมาหนึ่งช้อนก่อนยื่นให้ฮาฮยอน

“เฮ้อ อ้าปาก”

ฮาฮยอนอ้าปากอย่างว่าง่ายเพื่อชดน้ำซุบ รสชาติกลมกล่อมของน้ำซุบที่ปรุงรสด้วยกึ่งดองเกลือกระจายภายในปาก ฮาฮยอนพุดด้วยดวงตาเป็นประกาย

“อร่อยจัง”

“มันคือแกงจืดเต้าหู้อ่อน ฉันต้มไว้เพราะถ้าพรุ่งนี้ฉันเจตน์แล้วยังป่วยก็กินอะไรที่มันย่อยง่ายน่าจะดีกว่า โลงอกไปที่ที่ถูกปากนาย”

คังอูมองฮาฮยอนก่อนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ฮาฮยอนมองคังอูด้วยแววตาประทับใจ ถึงคังอูจะชอบैयाเหย้อย่างเจ้าเล่ห์ตลอดเวลา แต่ก็ยังแสดงภาพลักษณ์อ่อนโยนชนิดที่ไร้ขีดจำกัดออกมาให้เห็น ทุกครั้งที่อีกฝ่ายทำแบบนั้น หัวใจของฮาฮยอนก็เต้นตึกตัก คังอูลูปศีรษะฮาฮยอนหนึ่งที่พลาบบอกว่า

“นอนรอก่อนเลย ฉันอาบน้ำเสร็จเดี๋ยวตามไป”

ถ้าคนที่ไม่รู้เรื่องราวมาได้ยินเข้าอาจคิดว่าเป็นบทสนทนาของคู่สามีภรรยาาก็เป็นได้ ฮาฮยอนพยักหน้าก่อนมุ่งหน้าไปยังห้องนอน อินแจกำลังอ่านหนังสือภาพอยู่บนเตียงคิงไซส์โดยอาศัยแสงสลัวจากโคมไฟหัวเตียง อินแจชอบหนังสือภาพมาก เด็กรุ่นราวคราวเดียวกับอินแจอยู่ในวัยที่นิยมเล่นเกมโทรศัพท์มือถืออย่างเอาจริงเอาจัง แต่พออินแจมองโทรศัพท์นานๆ ก็จะบอกว่าปวดหัวและไม่แม้แต่จะเหลียวแลมันอีก ฮาฮยอนเข้าไปเอนตัวลงนอนข้างๆ อินแจแล้วกล่าวว่

“อินแจ อามาแล้ว! นอนถือหนังสือภาพอ่านมันเมื่อยนะ วันนี้จะอ่านให้ฟังเอง”

อินแจยื่นหนังสือภาพใส่มือของฮาฮยอนอย่างว่าง่าย ฮาฮยอนรับหนังสือภาพมาจากมือของอินแจก่อนอ่านออกมาอย่างราบรื่น

“เรื่องนี้ชื่อว่า *ครอบครัวสุขสันต์* กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีครอบครัว คุณหมอยุ่ครอบครัวหนึ่ง มีคุณแม่หมู คุณพ่อหมู แล้วก็ลูกหมูน้อยอาศัย อยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียวและมีความสุข แต่วันหนึ่งก็มีหมาป่ามาที่บ้านของ ครอบครัวคุณหมู”

ฮาสยอนเล่าโดยทำเสียงเกินจริงราวกับกำลังเล่นละคร อื่นแจกะพริบตา ฟังเรื่องราวจากฮาสยอน ดูท่าจะเพลิดเพลินกับการดูคุณอาทำท่าทางน่ารัก ฮาสยอนแสร้งทำเป็นหวาดผวตามคำพูดที่เขียนอยู่ในหนังสือนิทาน

“เจ้าหมาป่ากลืนคุณแม่หมูลงท้อง จากนั้นก็กลืนคุณพ่อหมูลงท้องด้วย มีเพียงลูกหมูน้อยที่รอดชีวิตเพราะซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะกินข้าว”

ฮาสยอนกังวลขึ้นมาขณะที่อ่าน นิทานโหดร้ายแบบนี้ได้ด้วยเหรอ ให้พวกเด็ก ๆ อ่านอะไรแบบนี้ได้หรือไง ทั้งที่ชื่อเรื่องคือ *ครอบครัวสุขสันต์* แต่กลับเกิดเหตุการณ์น่าย่ำแย่ครวญครวนในช่วงแรกแค่นี้ก็หน้า หลังจาก ที่ฮาสยอนตระหนักได้ว่าตัวเองกำลังประมาทเพราะลายเส้นน่ารักสวยงาม เขาก็พลิกหน้ากระดาษด้วยความตึงเครียด

“ลูกหมูน้อยหนีไปที่บ้านของคุณน้ากระต่าย คุณน้ากระต่ายต้อนรับ ลูกหมูน้อยอย่างอบอุ่น”

พอเนื้อเรื่องชวนอบอุ่นหัวใจเริ่มปรากฏออกมา ในที่สุดฮาสยอน จึงวางใจ ยากออกฤทธิ์แล้ว อื่นแจกะพริบตาซ้ำๆ ฮาสยอนอ่านนิทาน อย่างต่อเนื่อง ทว่าเด็กน้อยกลับได้ยินเสียงเบาลงทีละนิด

“คุณอาจึงจอกที่ขอบคุณน้ากระต่ายอาศัยอยู่บ้านข้างๆ ของคุณน้า คุณอาจึงจอกล่อลวงลูกหมูน้อยด้วยของกินเพื่อเข้าไปใกล้ชิดคุณน้ากระต่าย ทีละนิด”

ฮาสยอนหยุดอ่านและจ้องมองจึงจอกในหนังสือภาพเข้มๆ การกระทำ ของคุณอาจึงจอกในหนังสือภาพไม่ต่างอะไรจากการกระทำของคังอุสกันิด ฮาสยอนหันหน้าไปมองเมื่อได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอจากข้างๆ อื่นแจ เข้าสู่วังนิทรตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ฮาสยอนคลี้มพร้อมปิดหนังสือนิทาน ก่อนประทับริมฝีปากลงบนหน้าผากของหลานชาย

“ถึงจะแตกต่างจากคนอื่นก็ไม่ใช่ไรหรอก”

ฮาสยอนนอนกระซิบใกล้ชิดกับอินแจ บางทีนั้นอาจเป็นถ้อยคำที่ผู้เขียนหนังสือภาพอยากบอกก็ได้ ว่าโลกของเรามีครอบครัวหลากหลายรูปแบบ คังอูอาบน้ำเสร็จก็ออกมาจากห้องน้ำ เขาวดรอยยิ้มเมื่อเห็นฮาสยอนกับอินแจนอนกอดกันหลับลึก เขาเข้าไปนอนข้างๆ ทั้งสองคนที่กำลังหลับใหลและหายใจดังฟู่ๆ

“ฝันดิอะ ทั้งสองคน”

ฮาสยอนผู้หลับสนิททำมุกพูดพิดเมื่อได้กลิ่นของคังอูที่นอนลงข้างอินแจ กลิ่นอันคุ้นเคยและชวนให้อารมณ์ดีเหมือนกับกลิ่นของฮาสยอนโซยออกมา แน่หนอนว่าไม่แปลกที่เป็นเช่นนั้น เพราะพวกเขาใช้แชมพูกับสบู่เหลวขวดเดียวกัน ฮาสยอนยื่นมือไปจับไหล่ของคังอูก่อนดึงมาทางฝั่งของตัวเอง

“ฮาสยอน?”

คังอูเรียกฮาสยอนเบาๆ ด้วยความตกใจ ทว่าสติของฮาสยอนขึ้นรถไฟมุ่งหน้าไปยังโลกแห่งความฝันแล้ว ฮาสยอนรวบคังอูกับอินแจเข้ามากอดไว้ในอ้อมแขนของตัวเองพรวดเดียว คังอูหัวเราะหึๆ พลางโอบกอดฮาสยอนเช่นกัน อินแจที่ติดอยู่ตรงกลางละเมอดัง “อื้ออออ” อย่างแผ่วเบา

คำคั้นนั้น ทั้งสามคนนอนกอดกันกลมบนเตียงกว้าง

คุณหมอคับ ผ่าดูแลคุณอาของผมด้วยนะครัับ 2

선생님, 저희 삼촌 잘 부탁드려요

โน้ตบุ๊คบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

선생님, 저희 삼촌 잘 부탁드려요

SIR, PLEASE LOOK AFTER MY UNCLE

Copyright © NEOTE, 2019

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by BOOKPAL CO., LTD., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with BOOKPAL CO., LTD. through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7553-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อนุชัย วิรัตภรณ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ เพชรไพลิน สิทธิไพโรจน์สกุล

บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก กรวิทย์ ลิ้นเต้ • ออกแบบรูปเล่ม สกล ปานกลินพูน

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ฌแป็กซ์, รจนา เทียนแดง

การมีรอยสักเต็มแขนทำให้ภาพลักษณ์ของฮาฮยอน
ในสายตาของผู้ปกครองคนอื่นไม่ดีนัก
แต่ฮาฮยอนชินเสียแล้วเพราะถูกมองด้วยสายตาแบบนี้มาตลอด
แต่กับอินแจและคังอูนั้นไม่ใช่
เขาไม่อยากจะสองคนนี้ต้องเจอคำพูดไม่ดีไปด้วย
แต่ดูเหมือนว่าคังอูจะไม่คิดแบบนั้น
เพราะเจ้าตัวบอเองว่าชอบที่ไม่มีใครได้เห็น
ผิวขาวๆ ใต้ร่มผ้าของฮาฮยอน
และมีแค่คังอูที่ได้เห็นเพียงคนเดียว...
เดี๋ยวก่อนนะ คังอูกำลังจะเข้าสู่สัปดาห์แล้วหรือไงเนี่ย!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7464-3

275 บาท